

19/62

NAŠALUČ

APRIL

Z vseh vetrov

Gorica. — Slovenci pod Italijo so 25. februarja doživeli svoj zgodovinski dan, ko so otvorili novo in moderno zgrajeno dvorano Katoliškega doma. Množica rojakov je napolnila dvorano in okolico ob tej priložnosti. Kot častne goste so imeli v svoji sredi tudi goriškega nadškofa, goriškega župana in prefekta. Z lepo akademijo so začeli kulturno delovanje v novi dvorani, ki naj postane res ognjišče tamkajšnjim Slovincem in Slovenkam. Pri otvoritvi so poudarili, da so za zgraditev te pomembne dvorane prispevali svoj dar tudi mnogi izseljenci, ki vedo, da je dolžnost zavednega Slovenca podpirati slovenske ustanove doma in po svetu. Spomnili so se rajnega škofa dr. Rožmana, ki je posredoval, da je odbor za gradnjo dobil med rojaki v Clevelandu posojilo za začetek gradnje. Kot v Združenih državah se je osnoval tudi v Kanadi odbor za pomoč. Omenjamo, da so pri otvoritvi izrazili svojo hvaležnost tudi rojakom darovalcem za dom v Angliji, v Franciji, v Belgiji in v Avstriji. »Mnogi se čudijo in ne verjamejo, da je Dom res sad naših požrtvovalnih ljudi!« Ob otvoritvi so nastopili na odru, ki je imel v ozadju napisane Slomškove znamenite besede: »Sveta vera bodi nam luč, materina beseda bodi nam ključ — do krščanske zveličavne omike!«

Anglija. — Znani izdajatelj angleškega komunističnega lista »Daily Worker« Douglas Hyde se je pred leti spreobrnil in postal zvest katoličan. Pretekli mesec je njegova 19-letna hči Rowena Hyde sklenila, da gre v samostan in posveti svoje življenje širjenju evangelija kot misijonska sestra.

Avstralija. — Res pravi otroški dogodek smo brali v avstralskih »Mislih«. Mama je dala otroku šest penijev, naj jih da v cerkvi, ko bodo pobirali. Ko pa je prišel mežnar do njega s krožnikom, ni in ni hotel dati denarja iz rok. Ata in mama sta mu prigovarjala, on pa ne in ne. Tiščal je novce v drobnih prstkih in najbrž mislil na sladoled, ki bi ga z denarjem lahko kupil. Končno je kar na glas povedal: »Saj Jezušček ne potrebuje več denarčka, ko je že umrl na križu.«

Kanada. — V Torontu so konec februarja priredili veliko razstavo slovenskih knjig in slovenskega tiska. Kar so zbrali, so razstavili v župnijski dvorani Marije Pomagaj. Prav z zanimanjem so si rojaki ogledovali razstavljene liste in knjige, saj jih toliko skupaj že dolgo ali še nikoli niso videli. Tako je ta razstava spomnila na rojake, da je njihova dolžnost podpirati slovenski tisk v tujini. Najprej ga podpreš s tem, da ga naročaš, poleg tega pa s tem, da kdaj tudi kaj daruješ za tiskovni sklad. Posebno tisti, ki več zaslužijo, naj bi se tega zavedali. Kdor več ima, ima tudi večje dolžnosti.

Belokranjske otroške pesmi

Tancaj, tancaj, črni kos!
Kaj bom tancel, ker sem bos,
neka tanca moja žena,
k'ima čizme do kolena!

Cigan se je ózenil
čabar masla pótrošil,
čabar masla, čabar loja,
da mu bode žena bolja.

Od kotača do kotača,
majka peče dva kolača,
očka teče v Plčšivico,
mama peče póvitico.
Dede nosi vino,
mi se veselimo.

Vsem bralcem in podpor-
nikom želimo

veselo alelujo!

Uredništvo in uprava
Naše luči

Ste že brali zanimivo knjižico »Konec sveta se bliža ... pravijo Jehovci«? Izšla je v Trstu in ima 32 strani. Jo toplo priporočamo. — V isti zbirki »Knjižic« je izšla sedaj knjižica z naslovom »Zakrament onemoglih« in »Cerkveni zbor 1952«.

Simbol prave svobode

Človek je svobodoljubno bitje. Odkar svet pomni, posebno pa od francoske revolucije človek išče svobodo, se bije za svobodo, za narodno, politično, družabno in gospodarsko svobodo.

Popolnoma v redu!

Toda človek teži tudi za svobodo pred Bogom. Hoče biti popolnoma neodvisen.

To pa ni v redu!

*

To je nemogoče, ker nasprotuje človeku kot stvar. Stvar zavisi od svojega Stvarnika. Stvar in Stvarnik spadata skupaj. Stvar, ki se loči od svojega Stvarnika, se ne osamosvoji, marveč le uniči.

Razumljivo!

Reka usahne, če jo ločimo od njenega izvira; drevo se posuši, če zgubi zvezo s svojimi koreninami.

Brez Boga ne moremo živeti.

*

Poglejmo!

Če se človekova volja upre božji volji, se iztirijo vse sile v njem. Pojavi se nered. Nižje sile v človeku se obrnejo proti višjim. Telo proti duhu. Človek ni več gospodar nad samim seboj.

Hotel je biti svobodnjak, a je postal siromak.

A stvar gre še dalje.

Upor človeka proti Bogu rodi tudi upor človeka proti človeku. Neti boj proti vsem. Kdor noče služiti Bogu, se tudi človeku ne bo podredil. Kdor ne priznava Boga nad seboj, bo še manj priznal človeka poleg sebe.

Tako se začne svetovno tekmovanje za moč, neusmiljen ples, v katerem imajo močnejši vedno prav. Razvoj gre v to smer, da je število močnih vedno manjše, število slabotnih pa vedno večje. In peščica močnih izvaja na vse ostale pritisk, da ni več moč govoriti o svobodi in samoodločbi.

Človek, ki je smelo in oholo težil po svobodi brez meje, je padel v sramotno suženjstvo.

*

A tragike še ni konec.

Človek, ki je skušal biti Bogu enak in mu ni hotel služiti, je zgubil vso veljavo v očeh sočloveka ter postal ceneno blago, vrednoten niže kot klavna živina.

Kaj vse so v polpretekli dobi počenjali s človekom?! Plenili so njegovo premoženje, izseljevali so ga, zapirali, mučili in ubijali tako zverinsko, da tega ni moč popisati. V množicah so padale žrtve v plinskih kletah, na dvoriščih zaporov, v tihih gozdovih in na robovih kraških jam.

Zločini proti človeštvu so danes tako številni in tako strašni, da postavljajo v senco vse zločine in barbarstva prejšnjih časov.

Ljudje, ki so hoteli svet — svet brez Boga in proti Bogu — spremeniti v nebesa, so ga spremenili v pekel. Dejansko je tako, kot je napisal filozof naših dni: »Človek je za človeka pekel« (J. P. Sartre).

Pred leti je tednik »Time« ljudsko republiko Kitajsko obdolžil »največjega načrtnega množičnega pokola v zgodovini«. Po poročilih beguncev in zunanjepolitičnih strokovnjakov je od leta 1949 dalje bilo umorjenih 20 milijonov Kitajcev. Število v prisilno taborišče poslanih pa cenijo na 23 milijonov.

Pretresljiva slika družbe, ki se je »osvobodila« od Boga.

Na Koreji je bil l. 1951 napravljen fotografski posnetek, ki je mnoge napolnil z grozo. Prikazuje košček pokrajine, pokrite s snegom, iz katerega štrlita odreveneli roki v vezeh. To sta roki Korejca, ki je pokončal mnogo ljudi.

Te trpinčene roke se zdijo simbol sodobnega človeka, ki je iskal neomejeno svobodo, pa je dobil le okove.

1 9 6 2

N L

4

**SIMBOL PRAVE SVOBODE PA SO
PREBODENE ROKE NAŠEGA REŠENI-
KA.**

Sam se je pustil zvezati in pribiti, da bi ljudi osvobodil iz vezi greha ter jih privedel v svobodo otrok božjih. Da bi zadostil za človekov upor proti Bogu, se je v prvem trenutku svojega zemeljskega življenja popolnoma in brez pridržka podredil volji nebeškega Očeta.

Z grozo v srcu razmišljamo, kako je naš Gospod zapečatil zvestobo Očetovi volji z dramo velikega petka, ki je na gori Kalvariji doživela svoj tragični višek.

»Ponižal se je in bil pokoren do smrti, smrti na križu« (Flp 2, 8).

Kakšen primer močatosti, vdanosti in zvestobe za ljudi vseh časov!

Ob tem bi se morali zamisliti mi vsi.
Ali nismo često tako majhni, slepi, brezvestni?

Mi vsi!

Iščemo veličino, kjer je ni.

Dravimo za svobodo, kjer nas čaka suženjstvo.

Ošabno se šopirimo, a smo ponižani na stopnjo navadnega blaga, prišteti med živali.

Prav nam je! Zanjemo, kar smo sejali.

Brez Boga ne moremo nič!

Ljudje božji, bodimo pametni!

Priznati odvisnost od Boga ter mu služiti, za razumnega človeka ni suženjstvo, marveč pravo svobodnjaštvo. Kajti le iz takega zadržanja in pojmovanja more vzcveteti prava svoboda: svoboda volje pred močjo nagonov, premoč človeka nasproti mamljivim zemeljskim dobrinam, potrpežljivost v trpljenju in preizkušnjah, spoštovanje in ljubezen do bližnjika.

In v tem je človekova veličina.

*

Kmalu bomo, bratje in sestre, praznovali Veliko noč, praznik Gospodovega vstajenja, čas duhovne obnove in nadnaravnega upanja.

Bodimo svobodnjaki in ne sužnji!

V dobri spovedi odstranimo iz svoje duše vse, kar je proti božji volji, ter z novim zagonom stopimo na pot, ki nam jo je začrtal Bog. Ta pot je često ozka in strma, a je pot svobodnjakov. Vodi v svobodo, v povišanje, v življenje.

»Zato ga je tudi Bog povišal in mu dal ime, ki je čez vsa imena« (Flp 2, 9) je zapisal sv. Pavel o Kristusu in velja tudi za kristjana, ki hodi po poti svobodnjakov.

Ako bomo vztrajno hodili po tej poti, nas bo Bog priznal za brate in sestre svojega vstalega Sina in bo tudi za nas nekoč napočilo velikonočno jutro, slavno velikonočno jutro, ki ne pozna večera.

V-ko.

Za veliko nedeljo je škof Slomšek leta 1849 v pridigi dejal tudi to:

»Pridne in skrbne gospodinje so pretekle dni veliko imele opraviti, so kuhale in pekle ter svojim domačim pripravljale velikonočno jagnje, ki se ga vsaka hiša veseli in težko dočaka. Veselo danes otroci sedejo okrog jerbasa, kakor hitro ga prinesejo iz cerkve. Ako pa ni gospodinja skrbna, o veliki noči vsa hiša žaluje. — Pridna je bila na pretečene svete dni vsaka bogoljubna duša in je lepo obhajala pri božji mizi z Jezusom sveto veliko noč. Vsa nebeška družina se danes veseli bogoljubnih duš. O, da bi bili tudi mi vsi sveto velikonočno spoved in obhajilo tako zvesto opravili, kakor nas sv. apostol Pavel opominja v današnjem branju, ko nas kliče, da postrgajmo stari kvas...«

Božje odpuščanje

V grškem samostanu je bilo pred več stoletji. Bratje in patri so živeli skupaj in njih predstojnik, opat, se je imenoval Pojmen.

Prišel je neki brat k opatu Pojmenu in mu dejal: »Storil sem velik greh in se hočem pokoriti tri leta.« Starček mu pravi: »Dolgo je to.« Brat ga pogleda: »Ali eno leto?« Starček ga gleda in pravi zopet: »Dolgo je to.« Navzoči so rekli: »Štirideset dni?« In spet je rekel: »Dolgo je. Veste, mislim, da, če se kdo svojih grehov kesa iz vsega srca in noče več grešiti, ga Bog tudi po treh dneh pokore spet sprejme za svojega.«

Anekdota

Anekdote so bolj kratke dovtipne povestice iz življenja kake osebe. Poslušajte eno izmed anekdot!

K cesarju Napoleonu je prišel neki domišljav človek s prošnjo, naj ga podpira pri razširjanju nove vere.

Napoleon ga resno pogleda in reče: »Dajte se najprej bičati, s trnjem kronati, nato pa še na križ pribiti. Čez tri dni po smrti vstanite iz groba, potem bova pa dalje govorila.«

Ne vem, koliko vas je, ki se butar spominjate. Ne tistih, s katerimi so mati zakurili v peči, kadar so pekli kruh. Mislim butare, ki smo jih na cvetno nedeljo nesli k žegnu v cerkev. Pri nas na Gorenjskem smo jim rekli »beganice«. Pa ne sprašujte, zakaj smo jim tako rekli, ker ne vem. Vem samo to, da sem jaz svojo prvo beganico nesel k žegnu, ko še v šolo nisem hodil. Na trgu v Kranju so jih prodajali in že teden dni prej sem jih ogledoval. Vseh velikosti jih je bilo. Nekatero samo iz leskovih palic in bršljana, druge zopet lepo okrašene z oblanci rdeče, plave, zelene in rumene barve. Ena se mi je posebno dopadla. Bršljan je imel tako velike liste in leskovke so bile ravne in gladke. Kar pa me je posebno prevzelo, so bili oblanci. Veliko jih je bilo in lepo zviti med bršljani so bili prav zapeljivi. Videl sem že debele pomaranče in jabolka navezana na njej in seveda sebe v novi obleki z božansko butaro, kako stopam po sredi Prešernove ceste proti kranjski cerkvi. Kar zatrepetal sem od sreče ob teh mislih. To bodo zijali kranjski slinarji v mene in butaro. Jaz pa ne bom gledal ne levo ne desno. Samo butaro. Kaj pa bi gledal, če imaš novo obleko in tako božansko lepo butaro.

Tisti teden sem bil nazarensko priden. Nikamor se nisem potepel in na najmanjši materin migljaj sem ubogal. Pa sem vedel, za kaj. Tudi mati je vedela. Ko je prišel čas, da se butara kupi, sem šel z njo na trg. »Tole kupi,« sem ji pokazal eno prav tako, kakor je bila tista, ki sem jo pred nekaj dnevi ogledal.

Pa mati ni bila zadovoljna. »Ta je prevelika zate. Saj je ne boš mogel nesti. Kar tole bom vzela.« Segla je po pol manjši butari. In brez oblancev. Meni je obtičala slina v grlu in na jok mi je šlo. Vse moje lepe sanje so se razblinile in zdelo se mi je, da sem zaplaval v morje pelina. Glavo sem povetil kot na smrt obsojeni. Mati je opazila, da butare, ki jo misli kupiti, nisem vesel.

»Za božjo voljo, fant. Kje pa boš mogel ti to butaro nesti? Saj je dvakrat večja kot

ti. Pobil bi se z njo.« Pa jo je vseeno kupila. Čez moj obraz je blisnilo sonce in skozi solze sem videl ljubeči obraz matere, ki se je v istem trenutku svetil v čudni svetlobi. Odštela je denar prodajalcu, jaz pa sem objel butaro in najraje bi jo kar poljubil. Malo sem se ustrašil, ko sem jo dvignil. Bila je zares težka. Toda nisem hotel pokazati, da ji nisem popolnoma kos. Napel sem svoje moči in celo pot do doma sem tako junaško premagoval težave, da se mi je še mati čudila. Ko sem jo doma odložil, sem se oddahnil. Roke so me bolele in vrat je bil ves trd. Pa sem se takoj lotil dela z bratom, ki mi je pomagal obesiti nanjo jabolka in pomaranče. Na vrhu, kjer iz bršljana gledajo konci leskovih palic, mi je pa sestra zavezala lepo pentljo iz rdečega svilenega traku. Tako je butara čakala prihodnjega dne.

Tisto noč nisem nič spal. Sanjal sem o novi obleki in božanski butari, še bolj pa me je skrbelo, če jo bom prinesel do cerkve. S pomarančami in jabolki je bila še težja. Zares me je skrbelo. Kaj, če na sredi poti omagam? Kaj bo rekla mama? Kaj bodo rekli kranjski slinarji, ko izvedo? Mrzlo me je spreletavalo in v meni ni bilo več tistega veselja, ko sem zjutraj vstal. Le skrb je sedela sredi srca kot črv. Še zajtrk mi ni

dišal. Gledal sem butaro, ki je slonela v kotu. In pot mi je stopal na čelo. Pa me je kmalu prevzela trma. Gorenjci smo poznani trmoglavci. »Nesel jo bom, pa tudi v cerkev jo bom prinesel.« Pogum je vstal v meni in bojazen je plahnela. Saj bi se osramotil nič kako, če bi je ne nesel. Vsem paglavcem sem že raztrbil, da bom od vseh imel največjo »beganico«.

In prišel je čas, da sem jo pograbil. Oče je od strani škilil, kaj bo; brat, ki je videl, da jo nekam predolgo ogledujem, se je muzal. Mene je spet mrzlo spreletelo, ampak samo za hip. Stisnil sem zobe in zamižal. Z obema rokama sem jo prijel precej nizko, jo naslonil na ramo in prevagal tako, da mi je vsa teža počivala na rami. Noge v kolenih so se mi zašibile, ko sem se vzdignil. Pa šlo je. Zmagoslavlen nasmeh mi je šinil čez obraz in še bolj zmagoslavno sem zakoračil čez prag na cesto. Zdaj naj pa le zijajo! Zlepa ne bo nihče imel take beganice, kot je moja. Se izplača malo znoja in truda zato.

Kar lepo je šlo, dokler me ni pričela žuliti v ramo. Postajalo mi je vroče. Čutil sem, kako mi gori čelo, kako se me srajca prijemlje in rama me je z vsakim korakom bolj bolela. Noge so se mi pričele zapletati

Priprave za vesoljni cerkveni zbor gredo h koncu

Za vesoljni cerkveni zbor so značilne tri dobe. Najprej se je vršila daljna priprava. V tem času so na papeževo željo vsi škofje in katoliška vseučilišča sporočili pismeno svoje želje in predloge, o čem naj bi vesoljni cerkveni zbor razpravljali.

Vso to kopico odgovorov so v Rimu uredili, primerjali in napisali. Potem je sv. oče ustanovil enajst komisij in vanje imenoval razne pomembne cerkvene osebnosti. Ustanovil je tudi troje tajništev in pa glavno, osrednjo komisijo, ki ji načeluje sam. V to pripravljalno delo je s tem pritegnil 53 kardinalov, 6 patriarhov, 102 nadškofa, 115 škofov, 183 škofijskih duhovnikov, 262 redovnikov iz 58 redov in 7 pomembnih vernikov.

V teh komisijah so že razpravljali o vprašanjih in predlogih, ki so jih stavili razni

škofje. Izdelali so predloge, ki jih bodo prebrali na vesoljnem cerkvenem zboru, ki se bo začel letos 11. oktobra. Delo teh komisij poteka sedaj h koncu.

Tretja doba koncila pa bo čas, ko se bodo zbrali vsi škofje v Rimu, da skupno pretresejo važna vprašanja Cerkve in sprejmejo primerne sklepe.

Iz dosedanjega dela se vidi, da bo imel ta vesoljni cerkveni zbor nalogo preurediti delovanje katoliške Cerkve tako, da bo lahko primerno vršila svoje poslanstvo sredi današnjega razburkanega in razkristjanjenega sveta. S prenovitvijo pa naj bi se katoličani približali tudi drugim kristjanom, ki živijo ločeno od Rima, in se z njimi povezali v prijateljsko sodelovanje, v kolikor je mogoče, da bi prišlo končno do izpolnitve Kristusove želje, ki je: ena čreda in en pastir.

in vsak kamen mi je bil v spotiko. Spomnil sem se Kristusa, o katerem mi je mati pravila, kako je nosil križ. Postaje križevega pota so vstale pred menoj, ki sem jih vselej ogledoval v farni cerkvi, in zdelo se mi je, da sem podoben Kristusu s težkim križem na rami. In v tistem hipu sem v svoji otroški preprostosti spoznal, da sem grešnik. Nisem se še prav zavedal, kaj je pravzaprav greh, ampak v tistem trenutku sem vedel, da mi je Kristus naložil križ v butari za mojo bahavost. Saj sem jo samo zato nesel, da bi se z njo postavil in pokazal. Vse bolj razločno sem videl trpeči Kristusov obraz in njegov križ in pot mi je curkoma lil s čela. Da bi butaro predejal na drugo ramo, še misliti ni bilo. Domači so bili daleč zadaj, tako sem bil prepuščen sam sebi in neusmiljeni beganici. Stiskal sem zobe, da ne bi zajokal, in trpel. Da sem sam kriv, sem vedel. Zdaj moram nositi, kar sem si naložil, pa če bi do cerkve desetkrat padel. Saj je Kristus tudi nosil svoj križ. In še za grehe drugih. Jaz ga pa nosim za svoje.

Tako sem se lovil po cesti s težko beganico in, ko sem končno prišel na Prešernovo ulico, v meni ni bilo več bahavosti. Še pomislil nisem, da bi kdo gledal mojo beganico in novo obleko. Samo korake sem štel, ki so me še ločili od cerkve. Ko sem končno stopil skozi glavna vrata v cerkev, mi je prijeten hlad objel vroče čelo in kot da sem stopil v nebeško glorio, mi je srce zadrželo od veselja. Svetniki na oltarju so se mi dobrohotno nasmihali in celo Kristusov obraz na velikem križu ob stranskem oltarju se mi ni zdel več tako potr. Med mašo sem se večkrat ozrl vanj in vsakikrat je bil njegov obraz bolj mil in dobrohoten. Beganice nisem več videl. Ne svoje, ne drugih. Gledal sem postaje križevega pota. Kako velik križ so Mu naložili. Veliko težji od moje butare in tako pohlevno ga nosi. In nazadnje so ga še pribili nanj. Moje srce je bilo polno sočutja in nisem mogel odtegniti oči od razpetega Telesa na križu. Še na poti domov sem ga videl in butara je bila čudno lahka.

Veliko lepih spominov skriva mladost. In spomini iz rosnih let so kakor rosne kaplje, ki jih umije božja roka. In moj spomin na mojo butaro je ena takih rosnih kapelj.

(Iz »Božje besede«)

Pritrkovanje

Z ZVONOV

V listu »Ameriški Slovenec« sem bral slavošpev pritrkavanju z zvonovi na slovenski zemlji. Pritrkavanja z zvonovi na veliko nočno jutro, pri procesiji in za praznike ne najdeš nikjer drugje na svetu kot le na slovenskih tleh. Slovenec ne more biti brez zvonjenja. Nobenega denarja ni tako lahko zbrati kot denar za zvonove. V vsa srca je legla žalost, ko so v vojskinem času pobirali zvonove iz zvonikov. Ko zvonov ni več bilo, so ljudje dobili nekje železniške tračnice, jih obesili v zvonik in nanje potrkalivali.

Zvonovi zvonijo zjutraj, opoldne in zvečer; zvonijo avemarijo, zvonijo jutranjico, zvonijo mrliču tri dni trikrat na dan. Zvonijo ob poroki, zvonijo ob hudi uri. K službi božji zvonijo uro prej, nato četrt ure pred mašo in končno še povabijo skupaj zbrane vernike ob začetku. Zvon naznani, kadar gre duhovnik sprevidet umirajočega. Veselo zvonijo zvonovi ob procesijah in spremeljajo najsvetejši Zakrament. Po vsej deželi zvonijo v soboto za delopust in naznanjajo Gospodov dan.

Brezbožnim ljudem je bilo zvonjenje v opomin in slabo vest. Zato so ga preprečevali, kolikor so ga le mogli. Tako je bil tudi zvon deležen suženjstva z ljudmi vred. Pa je tudi to že marsikje minilo.

Ob velikih slavnostih pa zvonovi svečano pritrkavajo. »Pinkajo«, »drobijo«, »nabijajo« fantje, da je veselje. »Tonkajo«, »škampinjajo«, da Slovencu srce poskakuje. Ko pritrkavajo, delajo to na razne načine, to je po raznih melodijah, počasi, hitreje, resneje in slovesneje.

Ta pesem zvonov se je slovenskemu človeku tako vtisnila v srce, da ne najde na svetu lepšega umetniškega užitka kot poslušati pojoči glas zvonjenja, ki ga zanaša veter čez hrib in plan.

Limbarski:

Velikonočno jutro

*Veličastno jutro, znamenito,
kdo naj bi ob tvojem rojstvu spal?
Ob spominu Nanj, ki zmagovito
poveličan je od mrtvih vstal.*

*Ti si tákrat prvo zastrmelo
Vanj, ki vstal je kakor sončni žar;
gledalo si venec odrešenja,
položen Očetu v spravni dar.*

*Videlo nebeško si prikazen
in sprejelo tolažilno vest:
„Ni ga tukaj — slecite bojazen,
strta je sovraštva kruta pest!“*

*Zrlo si uničene nakane,
strah vojščakov in poraz pekla;
poljubilo si Mu rešnje rane,
pilo žarke božjega Srca.*

*Zmago si najlepšo doživelo,
kar doslej jih širni svet slavi.
„Aleluja!“ prvo si zapelo,
spev, ki živel bo do konca dni.*

Desele praznike Kristusovega vstajenja in obilo pirhov Dam žele izseljenski duhovniki

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S. W. 9., England (Tel. RELiance 6655, izg. Rilájens).

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Tel. 04/233910). — Kazimir Gaberc, Grand' rue 211, Charleroi, Belgique (Tel. 07/328435).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue Saint-Fargeau, Paris 20. — Jože Flis in Ciril Lavrič, oba:

7 rue Gutenberg, Paris 15. (Tel. BLOmet 89-83). — Msgr. Valentin Zupančič in Stanislav Kavaljar, oba: 17 rue Claude Debussy, Liévin, Pas-de-Calais, France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, Aumetz, Moselle, France. — Msgr. Stanko Grims, 24 rue N. Colson, Merlebach, Moselle, France. — P. Jakob Vučina, 11 Montée Claire-Virenque, Nice (A. M.), France.

NEMCIJA: Ciril Turk in Ivan Ifko, oba: Mathildestr. 18, Oberhausen-Sterkrade., Westf., W. Deutschland (Tel. 62676). — Dr. Franc Felc, Seidenstr. 39, Stuttgart-West. — Dr. Janez Zdešar in Franc šeskar, oba: Zieblandstr. 32/II Rgb., München 13, W. Deutschland, (Tel. 5500296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

Kaj je res?

Kristjan sem in kristjan hočem ostati. Krščanska miselnost mi ugaja. A Cerkev ne potrebujem. Dovolj je, da človek priznava krščansko vero. Cerkev mu ni treba...

Prijatelj, počasi! Ne vidiš protislovja v svoji trditvi? Kakor če bi rekel: Sem za idejo Združene Evrope, za Združeno Evropo pa ne! Saj enega od drugega vendar ne moreš ločiti! Tako tudi krščanstva ne moreš ločiti od krščanske Cerkve. Krščanstvo ni ideja, ki bi visela nekje sredi med nebom in zemljo. Krščanstvo je na zemlji, živi v kristjanih, ki kot občestvo sestavljajo Cerkev.

Ze prav, a tako strogo organiziranega krščanstva, kot ga hoče katoliška Cerkev, ni morem priznati. Nikjer v evangeliju ni govora o kardinalih, rimskih kongregacijah in vatikanskem upravnem aparatu.

Stari Slovani in pradomovini, katerih pravi potomci smo Slovenci, tudi niso imeli tako strogo organiziranega družbenega življenja, kot ga imamo sedaj. Zunanjih in notranjih ministrov še ni bilo, univerze ter akademije znanosti in umetnosti tudi ne, sodstva in uprave in današnjem smislu sploh niso poznali. Vse te reči prinese s seboj razvoj kakor v družbi tako tudi v Cerkvi. Tak razvoj je nekaj zakonitega, nekaj naravnega, ker ga narekuje življenje samo. »Krivdo« za strogo organizirano katoliško Cerkev pa nosi Kristus sam, ki je Cerkev ustanovil kot družbo, v kateri ima že vsak kristjan svojo nalogo in svojo odgovornost, kaj šele papeži in škofje. Ker imajo vsak svojo nalogo, je naravno, da v desetletjih in stoletjih zrastejo razne uprave in različni uradi, kakor jih danes poznamo v Rimu in na škofijskih sedežih.

Vsi ti uradi in ustanove me motijo, zato hočem biti kot kristjan in katoličan versko nevezan in svoboden. Ne potrebujem Cerkve kot srednika med seboj in Bogom!

Če bi različne cerkvene ustanove imele namen katoličane ovirati na njih poti k Bogu, potem bi ti dal prav! Tako pa si lahko vesel, da imaš svojo mater katoliško Cerkev, ki ti pot k Bogu hoče olajšati. In takšno mater potrebuje vsak katoličan, najbolj še tisti, ki bi bil najrajši brez nje! Kristus je vse to vedel, zato ti je dal, če vanj in v njegove besede veruješ, v Cerkvi svojo pomočnico na poti do Njega in k Očetu. — Vsak

otrok bi bil rad čimprej samostojen. Šele kot odrasel človek se zave, da je in da bo vse življenje vezan na nešteto stvari v družbi in državi, in sicer sebi v dobro. Vzemi mo za primer pošto. Za malenkostno pristojbino lahko pošlješ pismo na Japonsko, v treh dneh je tam. Lahko pa seveda igraš »samostojneža«: najameš sla z oslom, kot pred štiristo leti, in če imaš srečo, bo pismo čez tri leta v Tokiu. Seveda boš moral sla z oslom plačati z vsem premoženjem, ki ga imaš. Tako draga je torej samostojnost in neodvisnost od poštno uprave!

Sveti Jurij

Ni še dolgo, ko so govorili, da bodo črtali svetega Jurija s seznama svetnikov. Nekateri so namreč začeli trditi, da je vprašanje, če je res kdaj živel. Zadeva se je uredila in senzacija željni časopisi so utihnili.

Da je sv. Jurij res živel in umrl mučeniške smrti, je dokaz njegovo zgodnje javno češčenje v Lyddi, rimskem mestu Diospolisu, ob današnji železnici iz Jaffe v Jeruzalem. Ne vemo pa za podrobnosti njegovega življenja in smrti, kot ne vemo še za toliko reči iz preteklosti.

Priljubljenost svetnika je naredila, da so se o njem začele širiti razne nedokazane zgodbe. Poznamo različne zgodbe o svetem Juriju, napisane v grščini, armenščini, latinščini, abesinščini in sirščini. Že papež Gelazij jih je kot izmišljene in podtaknjene zavrgel. Pozneje so te legende med krščanskimi narodi znova vcvetele in bile prepletene z raznimi čudežnimi dogodki. Posebno slovanski narodi so jih po svoje naprej izoblikovali. V teh legendah se pogosto ponavlja motiv boja z zmajem (kar pomeni boj med dobrim in zlom, med krščanstvom in poganstvom, med vero in nevero). Podoben motiv najdemo tudi v pripovedkah o drugih svetnikih. V novem veku so začeli vse te legende o sv. Juriju kritično motriti in preiskovati, a do kakšne dokončne sodbe še niso prišli.

Cerkev na vzhodu ga časti kot velikega mučenca in ga šteje med zelo češčene svetnike-vojake. Nešteto cerkvá je posvečenih svetemu Juriju na vzhodu in zahodu. V srednjem veku so širili njegovo češčenje zelo križarji. Angleška sinoda v Oxfordu ga je

leta 1222 izvolila za zaščitnika angleškega kraljestva. V naših krajih so njegovo češčenje širili že rimski vojaki in naseljenci. Poganska svetišča v vojaških taborih in naselbinah so ob pokristjanjenju pogosto posvečali v čast sv. Juriju, tako n. pr. v Ptuj. Tudi pokristjanjeni Slovenci so se navzeli ljubezni do svetega Jurija in mu posvečali cerkve. V ljubljanski škofiji mu je posvečenih 38 cerkva, 12 župnijskih in 25 podružničnih. Ker je bil to patron vitezov in graščakov, so mu posvečene tudi razne grajske cerkvice. Sveti Jurij je tudi patron mesta Ljubljane. Zmaj v ljubljanskem mestnem grbu je povzet po legendah o tem svetniku.

Je naše telo naravno odporno proti raku?

Po najnovejših statistikah sklepamo, da bo kmalu vsak peti prebivalec Združenih držav postal žrtev raka. V Franciji umrje za to boleznijo že vsakih šest minut eden, a posreči se že tudi vsakih deset minut enega rešiti, to se pravi enega izmed treh. Še pred 15 leti je bilo to le eden izmed štirih. Torej je neki napredek in upati smemo, da bo v letu 1965 razmerje pol in pol.

Nova pot

Pred nekaj leti so znanstveniki, ki se bavijo s proučevanjem raka, poizkusili novo pot do uspeha. Če se rak pojavi kot občutna ali vidna oteklina, potem to pomeni, da je dosegel že visoko razvojno stopnjo. Začel se je razvijati pod tkaninami že pred desetimi ali celo dvajsetimi leti. Naglosti tega poteka sicer še ne poznamo, kaže pa, da ni enakomerna. Včasih uspešno kroti raka človeški organizem sam, včasih pa zadobi premoč rak. Tu pa tam se naravi celo posreči premagati ga z lastno močjo. Ti primeri so sicer redki, a se ne dajo zanikati: rak je sam po sebi izginil. Dr. Cole je v Združenih državah ugotovil 112 takih primerov spontanega ozdravljenja.

Zakaj v nekaj primerih organizem zmagaja in zakaj v drugih podleže? Znameniti dr. Alexis Carrel je par takih primerov spontanega ozdravljenja sam opazoval. Po neki dobi notranjega miru in popolne spremembe okolice je rakova oteklina svoj razvoj

brez vsakega zdravljenja prekinila. Dr. Carrel je izjavil, da se nekatere vrste raka najbrž razvijejo pod vplivom duševne bolezni in da si bolnik sam ustvarja »hudo kri«, kakor so to nekdanj rekli. Ta izraz bo bržkone tudi tukaj na mestu.

Opazilo pa se je kdaj tudi že, da je rak zaustavila kaka druga bolezen, n. pr. šen, škrlatinka ali mrzlica. Zakaj to, se pa še ne ve.

Dva zelo pomembna poizkusa

Eno najvažnejših središč za proučevanje raka je inštitut Sloan-Kettering v New Yorku. Tam se bavi s tem proučevanjem nad tisoč znanstvenikov in se letno izdajajo za razna raziskovanja milijonske vsote. Strokovnjaki tega inštituta so izvedli nekaj zelo drznih poizkusov glede človekove narave odpornosti proti raku.

Najprej so vbrizgnili kateremu, ki je bil že bolan, rakove celice. Tujih tkanin se naše telo navadno brani. V tem primeru pa jih je sprejelo. Vbrizgani rak je začel rasti in je moral biti po nekaj tednih kirurško odstranjen. Toda bolniki, nad katerimi so bili zdravniki že obupali (poizkus je bil narujen s 15 neozdravljivimi bolniki), so imeli že dovolj naravne odpornosti in njihovo telo je zdravo tkano, ki so jim jo hoteli vcepiti, zavrnilo. To kaže, da je v telesu nekaj naravne odpornosti proti raku.

Da bi uganko rešili, so raziskovalci sklenili, da injicirajo rakove celice zdravim osebam. Leta 1956 so brali jetniki kaznilnice mesta Columbus (Ohio) v svojem kaznilniškem časniku sledeče oznanilo: »Zdravniki želijo dognati, ali obstoji v človeškem organizmu kaj, kar se razvoju raka upira. Iščejo torej prostovoljce, ki bi dovolili, da se jim vbrizgnejo ekstrakti rakove oteklina.« Čeprav jim niso obljubili nikakega plačila, se jih je v bolniškem oddelku kaznilnice pri priči javilo nad sto. Izbranih je bilo le štirinajst. In glej, iste rakove tkanine, ki so se bile v že bolnem telesu naprej razvijale, je zdravo telo teh prostovoljcev odklonilo. Leto pozneje so poizkus na istih prostovoljcih ponovili. Zopet je zdravo telo tiste bolne tkanine izločilo in sicer še hitreje kot v prvič. Telo se je zadržalo, kakor da bi mu bile vcepljene koze proti raku. Pozneje so vbrizgnili celice sedmero

vrst raka vsega skupaj 53 prostovoljcem. Telo prvih 14 jetnikov je reagiralo pri njih izločanju najhitreje, a tudi zdravi organizem ostalih 39 je svojo nalogo dobro izpolnil. Torej ti poizkusi zares dokazujejo, da je v človeškem organizmu nekaj, kar v zdravem telesu vsebuje naravno odpornost proti raku. Sedaj je pač treba tisti skrivnostni Nekaj, tisti »protirakov faktor« poiskati.

Do danes so že ugotovili, da vsebujejo vsi zdravi ljudje neko normalno merico hormona proberdin, ki pri takih, ki so bolni na raku, manjka. Znanstveniki, ki so kakor profesor Stanley in Oberling prepričani, da je povzročitelj raka neki strup, iščejo kako snov, ki bi jo vcepili proti raku. Zankrat je gotovo, da povzroča nekatere vrste krvne bolezni pri kuretini in nekatere vrste raka pri miših res neki strup, in inštitut Sloan-Kettering je že izdelal neko snov, ki naj bi jo vcepljali proti tem vrstam levkemije (krvni bolezni).

Do sedaj se medicina bori proti raku, ki se je že razvil, ne da bi ga bili mogli zaustaviti, le z operacijami ali z obsevanjem. Koliko mogočnejša bi bila naša zdravniška veda, če bi se posrečilo izslediti te skrivnostne, proti raku naravno odporne sile! Morda pomeni poizkus s 14 kaznjenci v Columbusu začetek največjega odkritja vseh časov na polju proučevanja rakove bolezni.

Iz »Semana«, Madrid.

Stoji učilna zidana

Stoji učilna zidana,
pred njo je stara jablana;
ta jablana je votel panj,
sinica nosi gnezdo vanj.

Sinica zjutraj prileti,
na šolskem oknu obsedi;
na oknu kjunček svoj odpre,
tako prepevati začne:

»Poslušaj me, učitelj ti,
kako se men' pri vas godi:
vsi tvoji dečki me črte,
povsod love, povsod podé.

Zalezli so moj ptičji rod,
iz gnezda vrgli ga za plot.
Mladiči tam pomrli so,
oči svetle zaprli so.«

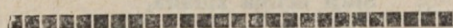
»Grdobe grde paglave,
masti ste vredne leskove.
Kdor v gnezdu ptičice mori,
ta v srcu svojem priden ni.«

Fran Levstik

Ciril in Angela Bambič iz Osterfelda sta na veselici v Altenessenu, (Porurje) v Nemčiji, 4. februarja 1962, v lepih narodnih nošah častno zastopala rojake iz Oberhausena. Fotograf ju je iznenadil, ko sta si ravno izmenjala ljubezniv pogled. Nič čudnega, saj sta srečno poročena!

MERCEDES

Naša družina je bila edina v vasi, ki še ni imela avtomobila. Cestni po-metač ga je imel, prav tako tudi raz-našalec časopisov. Večina mojih prijateljev je imela vsaj rabljen avto.

Takrat sem bil res pravi samotar in, ker smo bili brez avtomobila, se mi je zdelo, da smo ljudje petega razreda. Nakupovat smo se vsak dan vozili v cvileči dvokolnici, ki jo je vlekel konjiček...

Res smo bili revni. Hiša je bila do zadnje opeke zadolžena. Pozimi smo kupovali v tr-govini na dolg. Ko je nekoč nedeljska obleka mojemu očetu zgorela, je nosil zakrpane hlače, dokler ni dovolj prihranil za novo obleko.

Z zaslužkom očeta kot knjigovodja bi se pravzaprav lahko skromno preživljali, če ne bi šla polovica denarja v roke revnim in bolnim sorodnikom. Moj oče je bil tudi edini, na katerega so se mogli obrniti. Pomoči jim ni mogel odreči.

Mati nas je skušala tolažiti: »Dober zna-čaj je več vreden kot obilica bogastva. Kdor z majhnim shaja, si utira pot do notranjega bogastva in si gradi duševni bančni konto.« Seveda je bil moj odgovor: »S tem si ne bo-mo mogli nikoli kupiti avtomobila.«

Materi se je res posrečilo navaditi nas na skromno življenje. Le želji po lastnem avto-mobilu ni mogla ustreči. Stanovanje je bilo prijetno opremljeno. Mati je znala dati par metrov pisanega blaga in nekaj barve vedno na pravo mesto. V garaži pa je bil nastanjen »poni«.

*

Nekega dne pa je napočil trenutek, ki me je napolnil s ponosom. Z enim zamahom smo bili prvi ljudje v vasi.

Več tednov je bil v izložbi veletrgovine na glavni cesti razstavljen krasen mercedes, ki naj bi bil pri velesejski zaključni slovesnosti izžreban.

Ko sem si ogledal umetni ogenj in se tu in tam zastonj pozabaval, sem odšel med množico ljudi, ki je čakala na višek dneva: na žrebanje mercedesa, ki je bil postavljen na podstavek in so ga od vseh strani osvet-

ljevali žarometi. Ljudje so pozabili dihati, ko je župan segel po srečkah v vrečici.

Sam sem bil le pol pri stvari. Pri vseh ekstravagantnih željah mi še na misel ni pri-šlo, da bi bila sreča mila edini družini v vasi, ki še nima avtomobila.

Zvočnik je naznanil ime mojega očeta. Na širokem platnu v ospredju sem zagledal tudi njegovo ime.

Še preden sem se prirnil skozi množico, je župan že pomolil ključ od avtomobila mo-iemu očetu. Množica je zaploskala in po-vočnikih je zadonela himna, ko je oče vstopil in se odpeljal. Še preden sem pridrvel do glavne ceste, je oče že zapustil klanec in zavil proti domu. Nisem imel časa za čestitke nekaterih prijateljev, v katerih očeh smo po-stali pravi plemiči. Na vso moč sem tekkel domov.

Še nikoli nisem pretekel kilometer in pol poti v takem rekordnem času! V glavi pa mi je ves čas šumelo vprašanje, ki sem ga tolikokrat slišal pri sosedih: »Ata, ali smem z avtom proč?« Že sem se videl za volanom mercedesa, ko peljem svoje dekile na spre-hod.

Ko sem prihitel do hiše, se je že mračilo. V dnevni sobi je gorela luč. Mercedes je stal pod oknom in žarki svetlobe so padali nanj skozi okno. Iz garaže se je slišalo prhanje ponija.

Ves upehan od hitrega teka sem pogladil z roko streho mercedesa, odprl vrata in se-del za volan. Duh po novem avtomobilu mi je napolnil nosnice. Pregledoval sem gum-be na armaturni deski. Ko sem se obrnil in motril zadnje sedeže, sem skozi zadnjo šipo opazil očeta, ki je hodil gor in dol po stran-ski poti. Zapustil sem avto in skočil k nje-mu.

»Pojdi stran in me pusti samega!« me je na pol nadrl.

Ko bi me bil s polenom udaril po glavi, bi me ne bil bolj razočaral. Kot v omotici sem šel v hišo.

V sobi sem naletel na mater. »Pusti ga!« je rekla. »Očeta muči težko vprašanje, ki za-deva vest. Počakati moramo, da bo našel pravo rešitev.

»Kaj ima to opravka z vestjo, če smo za-deli mercedes?«

»Morda pa avto sploh ni naš. Za to gre sedaj.«

Zavpil sem: »To ni mogoče! Po zvočnikih je bilo objavljeno!«

»Pridi, sinko!« je mirno dejala.

Pod svetilko na mizi sta ležali dve srečki. Ena je imela številko 348, druga 349. Prava je bila tista s številko 348.

»Ali vidiš razliko?«

Obe srečki sem podrobno opazoval, nato pa rekel: »Edina razlika, ki jo morem ugotoviti, je ta, da je zadela srečka s številko 348.«

»Poglej jo proti luči!«

Storil sem tako. Razen razlike v številkah sta bili obe srečki popolnoma enaki.

»Natančneje poglej!«

Dolgo sem moral napenjati oči, preden sem opazil na robu s svinčnikom zapisano črko K.

»Ali vidiš tu K?«

»Komaj.«

»To pomeni Kendrich.«

»Jurij Kendrich? Očetov šef?«

»Da.«

Potem mi je mati razložila vso zadevo: oče je vprašal šefa, če naj tudi zanj kupi kako srečko. »Zaradi mene«, je šef kratko za-

mrmral in pisal naprej. Pozneje mu to verjetno sploh ni več prišlo na misel.

Oče je s svojim denarjem kupil dve srečki in doma srečko s številko 348 zaznamoval s črko K. To črko bi bil pozneje lahko s prstom zradiral. Samo tepec, tako se mi je zadelo, tega ne bi storil.

Zame je bila zadeva jasna. Kendrich je bil milijonar in je imel ducat avtomobilov. Živel je v lepi vili. Imel je pri sebi cel štab služinčadi in dva šoferja. Mojemu očetu pa je izplačeval minimalen zaslužek.

Skozi leta je oče ob koncu vsakega meseca delal do polnoči, da je mogel napraviti mesečni obračun, ne da bi bil dobil za nadure kako plačo. Za božič mu je Kendrich ponudil zavoj cigar, to je bilo vse. Tisto »zaradi mene« je rekel Kendrich morda le iz vljudnosti in je pozneje na vse gotovo pozabil. Še en avto več pomeni zanj kot nam nove vajeti za ponija. Vse to sem rekel tudi materi.

Oče je bil vsaj upravičen, da bi mercedes prodal in izkupiček delil s Kendrichom. Morda pa bi se Kendrich še nasmejal in bi prepustil očetu tudi drugo polovico, zanj ali pa za cerkev.

»Obdržati ga mora,« sem dejal. »Misli samo na to, v kakšno sramoto bi prišel oče,

Umetnik je s to sliko hotel ponazoriti prvo svidenje apostolov z vstalim Zveličarjem.

če bi ga dal komu drugemu, ko ga je vendar sam zadel.«

»Morda ga bo res obdržal,« je pripomnila mati tiho. »Kdo ve, če nima pravice, da ga obdrži. Bo že tako ukrenil, kot je prav.«

Ves razburjen sem se prerekal z materjo, dokler ni ura odbila enajst. Potem sem utrujen obmolčal. Napetosti nisem več mogel prenašati. Oče je hodil zunaj še vedno nemirno gor in dol. Materine oči so mi pomežikovale pol iz nagajivosti, pol iz sočutja. V roke je vzela časopis in skušala brati, ko se je medtem tu in tam ozrla skozi okno. Neučakanost je bila vedno hujša. Končno je oče odprl vrata in vstopil. V vratu me je stisnilo. V jedilnici je prijel za slušalko telefona. Dolgo se ni nihče javil. Končno mu je nekdo povedal, da Kendrich spi in ga mora klicati.

Kendrich je bil nejevoljen, ker so ga zbudili in ni mogel razumeti, za kaj gre. Oče mu je moral zadevo ponovno razložiti.

Naslednjega dne sta prišla Kendrichova šoferja po mercedes. Preden sta se odpeljala, sta ponudila očetu zavojček cigar. — Se naprej smo ostali revni. Avto smo kupili, ko sem bil že velik. Materin nauk: »Dober značaj je več kot kopica bogastva«, je dobil za nas nov pomen. Če danes pomislim nazaj, sem prepričan, da nikoli nismo bili bogatejši kot v onem trenutku, ko je oče telefoniral Kendrichu. Bila je to ura poštenja in značajnosti.

(Iz Kath. Digest.)

Misli ob zori

Danilo se je že. Stal sem na skrajnem robu strmega hriba, čigar pobočje je navpično padalo v dolino. Spodaj se je razprostirala velika ravan, po kateri se je vila reka kakor razmotan srebrn trak. V daljavi je molel proti nebu svojo belo glavo mogočni vrh snežnika. Bil je videti kakor trdnjava. V jutranji zarji je rdečkasto odseval. Na levo so se dvigali iz jutranjega mraka temni skladi podolgovatega gorovja; podobni so bili velikanski predpotopni živali, ki jo je voda naplavila na suho.

Ko sem razmišljal o mogočnem gorovju, o neskončnih daljah, o čudoviti tišini, ki me je obdajala, sem globoko občutil, kako neznatni in samotni je človek v primeri z veseljstvom. V globoki hvalečnosti sem se spomnil Stvarnika, ki je ustvaril ljubezen in dal človeku družico, ki mu je v pomoč in tolažbo v trdem življenju.

Toda žena ni vedno takšna, kakršna bi morala biti, saj tudi moški ni. Vendar, kaj je temu vzrok, sem se vprašal. V mislih sem preletel zgodovino.

V poganski dobi je bila žena sužnja možu. Sužnost pa je pokvarila ženo.

Katoliška Cerkev pa je dala zakonu ljubezen, zvestobo in nerazdružljivost do smrti.

Zakonska ljubezen je neločljiva, zato je sveta in čista. Ljubezen izven zakona ne more biti čista, je le zabava.

Iz življenja naših rojakov
v Parizu:

Prizor iz igre „Trije tički“, ko
sodnik začne brati obsodbo.

Krepost in čistost je najvišja odlika žene. Brez teh čednosti je žena res bitje brez duše. Ženi ni treba razkošja, da bi ugajala možu. V krepostni ženi vidi mož njeno neumrljivo dušo.

Zakon ni posvetna pogodba. Zakon je za-
tišje dveh zvestih src; in le tak je mogel bi-
ti povzdignjen v zakon.

Ljubezen izven zakona je za ženo le po-
nižanje in surova poltenost. Sleherni spora-
zum je hinavščina in prevara v tej zadevi.

Le kdor v zvesti ljubezni pozabi nase in
se žrtvuje za svojega druga, bo deležen ne-
skaljene zakonske sreče.

O vsem tem sem razmišljal ob svitu ju-
tranje zarje. In ko je vzhajajoče sonce raz-
livalo svojo bleščečo se luč čez prostrano po-
krajino, se mi je zdelo, da se obeta človeštvu
lepša doba . . . A.

Iz naših domačih krajev

V zaselku Podgorica pri Sevnici je ljudem
ogjen vse uničil. — V Ptujju so letos pustovali
po starih običajih, kar je privabilo tja
mного ljudi. Zlasti v bližnjih Markovcih
imajo posebno starodavno navado prazno-
vanja Kurenta.

Na poti iz Celja proti Trojanam se je neki
šofer tovornega avta, polnega vžigalic, usta-
vil pri neki gostilni. Ker zavore niso dobro
držale, se je začel avto počasi premikati in
se je končno prevrnil po klancu. Pri tem so
se vžigalice vnele in zgorele. Škode je za
3 milijone dinarjev.

Zastoj prodaje premoga drobnih vrst je
povzročil krizo v rudniku lignita Krmelj na
Dolenjskem. Da ne bi ostali rudarji brez de-
la, jih postopoma zaposlujejo pri drugačnem
delu.

Podjetje »Tehnogradnje« iz Maribora je
dobilo naročilo, da zgradi v Siriji tri mosto-
ve. To delo bo zaposlilo 50 slovenskih inžer-
injev, tehnikov in strokovnih delavcev.

Lani so priredili manj hmelja kot prejš-
nja leta. Je bil pa pridelek zato boljši.

35 odstotkov vseh žensk v Sloveniji mo-
ra hoditi na delo izven svoje družine. Mož
navadno premalo zasluži.

V Čepovanu pri Gorici izdelujejo po na-
ročilu neke švicarske tvrdke lesena ogrodja
za fotelje in posebne zlozljive kavče. —

Kamniška tovarna »Svilanit« je začela iz-
delovati nekaj novih izdelkov iz umetne
svile in drugih umetnih vlaken.

Sodstvo je v Sloveniji sedaj organizirano
tako, da so v večjih krajih okrajna sodišča.
Za sodišča višje stopnja veljajo okrožna
sodišča, ki poslujejo v mestih Ljubljana,
Celje, Novo mesto, Maribor, Nova Gorica,
Koper in Murska Sobota. Vrhovno sodišče
deluje v Ljubljani.

Vlada je sprejela odredbo, na podlagi ka-
tere bo dovoljeno tudi privatnikom postreči
s hrano potnikom in turistom, če bodo to
naredili v svojih stanovanjih in z delovno
silo lastnega gospodinjstva. Škoda, da niso
tega že prej odredili.

Med Avstrijo in Jugoslavijo je bil skle-
njen dogovor, da bo šlo lahko 10.000 jugo-
slovanskih državljanov delat v Avstrijo.

Na desetih angleških univerzah pouču-
jejo slovanske jezike. Slovenščino poučujejo
v Londonu in sicer v povezavi s srbohrva-
ščino.

Ugotovili so sedaj, da je zaradi potresa
ostalo brez strehe v Dalmaciji 15.000 oseb.
Za najnujnejšo pomoč oškodovanim je sv.
oče Janez XXIII. poslal dubrovniškemu
škofu milijon lir. — Zadnjič smo poročali,
da so prepeljali slavnega hrvatskega kiparja
Meštrovića, ki je umrl v Združenih drža-
vah, v domovino. Sedaj je objavil njegov
sin, da ga niso tako pokopali, kot se je s
svojo materjo dogovoril z oblastmi. Ko je
prišel sin z letalom v Zagreb, so mu očetovo
truplo odpeljali pred nosom kar v Dalma-
cijo. Ko so se tam okoliški kmetje le zbra-
li k pogrebu, je nastalo iz pogrebne sveča-
nosti prerekanje. Ker so nekateri kmetje na-
stopili proti vzklikanju oblastnikov z odgo-
varjanjem, so jih nekaj aretirali.

3. marca je bil v Ljubljani slovesno ustoličen
dosedanji škof dr. Vovk za nadškofa.
Poleg slovenskih cerkvenih predstavnikov
se je udeležil tega slavlja tudi belgrajski in
zagrebški nadškof. Množica ljudi se je zbrala
na to zgodovinsko slavje. Izven slovesnosti
so novemu nadškofu čestitali tudi zastopni-
ki oblasti. Omenjamo s tem v zvezi tudi, da
sta bila postavljena za glavna zavetnika
ljublanske nadškofije sveta brata Ciril in
Metod, slovanska blagovestnika, sv. mučenca
Mohor in Fortunat pa za drugotna zavet-
nika.

V ANGLIJI

K obvestilom za veliko noč dodajamo še, da bo na veliki petek po govoru v kapeli na William Street tudi blagoslov velikonočnih jedil. — V nedeljo bo preskrbljeno tudi za kosilo in malico za one, ki bi po maši ostali za prirediteljev »Pridite po pirhe v Rochdale«. — Burnley: sv. maša na veliko nedeljo bo ob 10. uri dopoldne v cerkvi Kristusa Kralja na Manchester Road. — **London:** blagoslov jedil v naši kapeli na Offley Road bo na veliko soboto ob 6. zvečer, maša pa istotam na belo nedeljo ob 5. popoldan in potem prirediteljev »Pridite po pirhe v London«. Ostalo ostane nespremenjeno, kot je bilo objavljeno v prilogi.

Pri Sv. Ani v Keighleyu so **krstili** 18. februarja Jožefino Suzano Zajc. — Pri Mariji Angelski v Stoke on Trent pa 25. februarja Margareto Lorger. — V cerkvi Brezmadežne v Bicesteru pri Oxfordu je 3. marca prejel krstne milosti Pavel Karnik. — Vsem želimo zdravja in božjega blagoslova!

Poročila sta se v cerkvi Kristusa Kralja v Bedfordu 10. februarja Milada Krivec in Michael John Sherman. — Pri Sv. Ani, Vauxhall, London, pa 3. marca Elizabeta Jurjevčič in Srečko Tušar. — Čestitamo.

Ze od 10. februarja letos je poseben **šolski tečaj** v prostorih deklinške šole Beechwood, Manchester Road, Rochdale. Obiskuje ga 17 otrok, ki se pridno učé predvsem jezika v čitanju in pisanju. Pripravljajo se pa tudi na materinsko proslavo, ki bo v maju.

Prijatelj s Koroške nam je Slovencem na Angleškem poslal lepo „počastilo in poklonilo“ v verzih, od katerih tokrat objavljamo naslednje.

*Poslali ste mi list: „Slovenci
v Angliji zdaj tam ob Temzi“,
zahvalo vam izrekam zanj
pismeno le — in brez dejanj!*

*Naj Bog Slovence razkropljene,
po svetu vsem zdaj razdeljene,
ohrani veri, narodu
prav zveste vselej našemu!*

*Ko pride čas pa za vrnitev,
v rojstni kraj spet preselitev,*

*tedaj po možnosti naj vsi
domov gredó — izseljenci!*

*Zato s srcem poželežim,
že zdaj po domu tja stremičim,
po njem Slovenec hrepeni
kot Juga ptič — po Donavi!*

*Tedaj Slovenija edina
skrbi za tega tudi sina,
ki čase te je preživel
in k njej se vrnil je vesel!*

*Src sloga vladaj po deželi
onih, ki bodo v njej živeli,
ljubezni vladaj sveti mir,
končaj se sile ljut prepri!*

*Daj blagoslov Bog takim željam
k dnevom dela in nedeljam,
tedaj Slovenija bo vzgled,
spodbuda svetu, varnost zmed.*

Ulbing Tomo

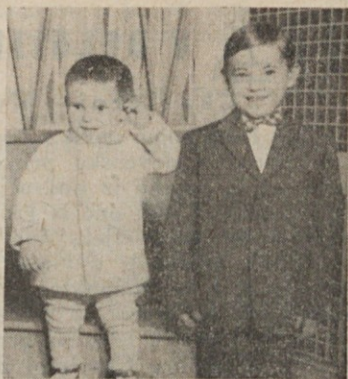
„Tudi mi tako pravimo“, povedo Petchovi trije v Buryju.

1

2

3

4

5

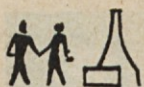
6

Naš mladi rod na Angleškem

1. „Tako je pri nas na vrtu,” povesta Knafličeva v Mansfieldu.
2. „Jaz sem pa Župančičeva Valerija iz Heywooda,” se sama predstavi.
3. „Midva pa živiva sredi tega širnega Londona,” vesta Koroščeva Franc in Julijan.
4. „Ali ni čeden fant naš Martin?” povesta Ferlinovi dve v Notigham.
5. „Tako je daleč v širni svet,” mislita Dravinčevi dve v Warsopu.
6. „Ali bo šlo?” sprašujeta Slavko Dogša in Vili Grebenar malo Dogševo Marijo v Chaddertonu.
7. „Najlepše je pri mamici,” pravijo štirje Peterneljevi v Mortonu pri Derbyju.

7

V BELGIJI

Charleroi — Mons

Tudi letos bomo imeli v tem delu Belgije tradicionalno slovensko prireditev, ki privabi ne le rojake iz področja Charleroi - Mons, temveč tudi one iz Limburga. Bo na velikonočni ponedeljek, dne 23. aprila, v običajnih prostorih v Gilly (dvorana Familia) ob 4. uri popoldne. Lansko leto so nam prišli na pomoč iz Waterscheia z igro »Kam iz zadreg«, letos pa pripravljajo igro »naši« iz okolice Charleroi in sicer komedijo v treh dejanjih »Glavni dobitek«. Pevci »Jadrana« bodo zapeli venček slovenskih narodnih pesmi. Vsi toplo vabljeni!

Sprememba vremena je spet poslabšala stanje naših **bolnikov**, zlasti rudarjev-upoko-jencev. Doma bolehajo: Albert Trinkhaus iz Jumet, Jože Podgornik iz Dampremy, Rafael Murovec iz Farcienes, Oto Kola v Chatelineau, Alojz Kolenc iz Lodelinsart in mnogi drugi. —

V bolnici Inst. Chirurgical v Charleroi je trenutno Franc Pisarič iz Farcienes. Polagoma mu gre na bolje. — Zbolel je na jetrih Ignac Slibar iz Lodelinsart. — Sredi februarja je nevarno zbolela ga. Amalija Martinšek, vdova Drolc, iz Dampremy. Ima levo roko in nogu hromo. Počasi se ji vrača zdravje. — Vsem bolnikom želimo skorajš-njega okrevanja!

V cerkvi Vieux Campinaire v Fleurus se je 10. marca **poročil** rojak g. Rajko Svenšek z Zofijo Preczinski, po rodu Poljakinjo. — Mnogo sreče!

Naknadno sporočamo, da je družino Vidic iz Roux 29. januarja težko prizadela **izguba** male, 5 mesecev stare hčerkice Anite. Naše sožalje!

Malokdo naših rojakov-rudarjev dočaka tako lepo starost kakor naš rojak Gregor Novak iz Bray-lez-Binche, ki je 10. marca **slavil** svoj 82. rojstni dan. Zato mu »Naša luč« tembolj čestita in želi njemu in ženi še mnogo let življenja v krogu njune družine.

Obveščamo, da bo za rojake iz **Borinaže** letos križev pot v nedeljo 8. aprila, ob 5. uri popoldne v kapeli čč. sester, Rue Grande, 62 v Flénu. Vsi vabljeni!

Liege — Limburg

V družini g. Jožefa Virant v Mechelenu so dobili prvorojenko, ki je ob krstni vodi dobila ime Ana-Marija. Prvorojenec slovenskega zdravnika dr. Dušana Križniča in

njegove soproge ge. Strgar pa je že pravi junak. V spomin na pokojnega starega očeta mu pravijo Mihael. — K sreči obeh mladih družin toplo čestitamo in želimo, da bi deteti rastle Bogu v čast in staršem v veselje.

Imamo spet celo vrsto **bolnikov**: G. Ivan Hozjan iz Retinne se je težko ponesrečil v rudniku. V rudniku je bil ranjen tudi g. Hanz Gajšek iz Eisdena. Mladi g. Janez Permé iz Beringena, ki je bil dalj časa v sanatoriju, spet pridno hodi v šolo. Mala Alojzija Cvelbar iz Sclessina si krepi zdravje v Dolhainu. Zdravniško pomoč še vedno potrebuje ga. Milka Korelc iz Houthalena. Ga. Lipovšek iz Mechelena je krajši čas bila v bolnici v Genku. Ga. Marija Koren iz Zwartberga se je podvrgla operaciji. Nenadoma so morali odvesti v bolnico go. Marin-Meško iz Waterscheja. Mladi g. Edi Lužnik iz Jemeppe-a, ki je bil pri prometni nesreči težko poškodovan, bo kmalu mogel spet na delo. V Lanakenu so še vedno rojaki, ki smo jih omenili že v zadnji številki. — Vsem našim bolnikom, posebno pa tistim, ki jih muči silikoza, želimo obilo tolažbe v tednu Gospodovega trpljenja in zmage.

Naši prazniki. Cvetna nedelja:

Spovedovanje na kliniki v Waterscheju pred mašo. — **Ponedeljek, 1. apr.:** Spovedovanje v Eisdenu ob 7. uri zjutraj. — **Velika sobota:** Spoved v Winterslagu v mali cerkvi ob 9. uri zjutraj.

Od 10. ure dopoldne naprej blagoslov velikonočnih jedil v občini Genk in sicer v družinah gg. rojakov: Komac, Vene, Jakoš, Novak Stanko, Cesar, Stopinšek, Kravanja in Avsec. — Eisdenu: Blagoslov velikonočnih jedil ob 6. uri zvečer, nato spoved. — **Velikonočna nedelja:** Eisdenu: Slovesno vstajenje, procesija in maša s kupnim sv. ohajilom. Začetek ob pol 6. uri zjutraj. — Seraing: Spoved od 10. ure naprej; ob 11. uri velikonočna maša. — **Velikonočni ponedeljek:** Waterschei: ob 9. uri velikonočna slovesnost; prej spoved.

Velikonočne slovesnosti naj, bratje in sestre, postanejo živa manifestacija naše zvestobe trpečemu, a zmagoslavno vstalemu Kristusu!

V FRANCIJI

Od 2. do 8. avgusta bo veliko **romanje** v Rim, kjer se bodo izseljenci vseh narodov zbrali okrog papeža Janeza XXIII., da se ob desetletnici papeške konstitucije »Exul familia« (»Družina v tujini«) zahvalijo

Sveti stolici za očetovsko skrb, ki jo ima do izseljencev. Primerno je, da smo tudi Slovenci iz Francije pri tem častno zastopani. — Romarji bomo sprejeti pri sv. očetu in bomo seveda tudi obiskali vse lepote večnega mesta, tako največjo cerkev na svetu, cerkev sv. Petra, v kateri bomo imeli tudi skupno sv. mašo in o kateri bo letos dosti govora, ker se bo 11. oktobra začel v njej 22. vesoljni cerkveni zbor; ogledali si bomo tudi katacombe, v katerih so se zbirali prvi kristjani. — Kdor le more, naj se čimprej prijavi pri svojem dušnem pastirju. Potovati v Rim morejo vsi, naj imajo kakršenkoli potni list, samo prijavite se čimprej!

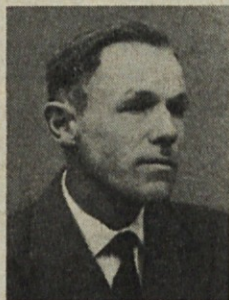
Pas-de-Calais

Naše velikonočno jagnje Kristus, je darovano. Veliki teden bomo praznovali:

Méricourt-Mines: 15. aprila (cvetna nedelja) bo blagoslov vej ob 10. uri in maša. — 19. aprila (vel. četrtek) maša ob petih popoldne. — 20. aprila (vel. petek) obredi in križev pot ob dveh pop. — 21. aprila (vel. sobota) blagoslov jedil in ognja, obnoveitev krstnih obljub in maša ob osmih zvečer. — 22. aprila (velika nedelja) pa slovesna maša ob desetih dopoldne.

Liévin: 15. aprila (cvetna nedelja) bo blagoslov vej in maša ob pol osmih zjutraj. — 19. aprila (vel. četrtek) maša ob sedmih zvečer. — 20. aprila (vel. petek) obredi in križev pot ob sedmih zvečer. — 21. aprila (vel. sobota) blagoslov jedil ob petih v kapelici, ob enajstih zvečer pa obredi in polnočna maša. Maša na veliko noč odpade.

Bruay: 15. aprila (cvetna nedelja) bo ob petih pop. maša in blagoslov vej. — 19. aprila (vel. četrtek) ob štirih pop. maša. — 20. aprila (vel. petek) ob petih pop. maša. — pot. — 21. aprila (vel. sobota) blagoslov

Rojaka Viktorija Vran in Jernej Dolinar iz Pas-de-Calais v Franciji, o katerih smrti smo že poročali zadnjič.

jedil po običajnem redu ob enih. — 22. aprila (velika noč) slovesna maša ob enih popoldne.

Lille: 22. aprila (velika noč) slovesna maša na Rue National 99 ob petih pop.

V **Vendin-le-Vieil** bo običajni blagoslov jedil in spoved.

Za letošnje leto je napovedanih mnogo romanj in potovanj. 29. aprila v Habsterdick (Moselle), kamor gredo predvsem igralci Društva sv. Barbare iz Bruaya. — 13. maja materinska proslava v Méricourt-Mines. — 27. maja 35-letnica Društva sv. Barbare v Bruay. — Od 25. junija do 3. julija romanje v Lurd. — 8. julija izlet v Belgijo. — 22. julija izlet na morje. — Od 3. do 7. avgusta romanje v Rim in po možnosti na Sv. Višarje. — 15. avgusta romanje na Loreto. — Veliko je torej možnosti. Preglejte koledar in blagajno, kam bo mogoče iti. Gotovo ne povsod. Važno pa je, da se za posamezna potovanja čimprej odločimo in prigrasimo.

Krščena je bila 1. februarja Marie-Franče Kurent v Lensu. Srečnim staršem čestitamo.

Msgr. Valentin Zupančič je odšel na zdravljenje v Foyer N. D. de Paix, Audrennes v Belgiji, blizu francoske meje; želimo mu zboljšanja njegovega zdravja. — Č. g. Stanislav Kavalari se je za stalno preselil v Liévin na rue Claude Debussy 17.

Pariz

Slovinci imamo službo božjo vsako nedeljo popoldne ob petih v kapeli **Montcheuil**, 35 rue de Sèvres, Paris 6°, métro: Sèvres-Babylone.

Vaši duhovniki so Vam na razpolago: vsako **nedeljo od treh** popoldne naprej v kapeli Montcheuil, v **torek in četrtek popoldne** v uradu Slovenske katoliške misije, 7 rue Gutenberg (pritličje, levo), Pariz 15°, métro: Charles-Michels, **telefon: BLOmet 89-93.**

Vabimo na **velikonočno pripravo!** — Za **družine** je v soboto 7. aprila ob osmih zvečer na 7 rue Gutenberg, Pariz 15, uvodna misel in lep verski film; na tiho nedeljo, 8. aprila, ob treh popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, nagovor s priložnostjo za sveto spoved. — Za **fante:** v soboto, 14. apr., ob 8 zveč. na 7 rue Gutenberg, Pariz 15, uvodna misel in verski film; na cvetno nedeljo ob treh popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, nagovor in sveta spoved. — Za **dekleta** pa bo na cvet-

Pavlinova Fani iz Pariza je bila pri krsti...

no nedeljo, v prostorih na 67 rue de Sèvres, Pariz 6°, metro: Sèvres-Babylone, začetek ob 10. uri dopoldne; opoldne bo skupno kósilo.

Na **veliki četrtek** bomo imeli skupno sveto mašo v naši kapeli Montcheuil, rue de Sèvres 35, ob **osmih zvečer**.

V nedeljo 25. 2. smo po sv. maši imeli nadvse zanimivo **predavanje** o »Položaju slovenskega naroda v letu 1962«. Predavatelj nas je v zanimivi besedi spomnil na naše dolžnosti, ki jih tudi v tujini imamo do svojega naroda.

Pustna prireditve v nedeljo 4. 3. je res lepo uspela. Naši igralci so nam z veseloigro »Trije tički« pripravili prijeten večer, poln pristrčnega smeha. Igralci so svoje vloge odlično rešili in vsak zasluži iskreno pohvalo, kakor tudi vsi drugi, ki so z veliko požrtvovalnostjo pripomogli k uspehu celotne prireditve. Vsem velja naša iskrena zahvala!

Poročili so se: Franc Kontelj iz Selc v župniji Slavina in Marija Liljana Gruden iz Korena pri Kalu nad Kanalom; Stanislav Stojnič iz Jugorij v župniji Suhor in Alojzija Kambič iz Gornjega Suhorja. Obema paroma želimo vse najboljše.

Pri **krstu** so bili: Miran Aleksander Ogrizek, sin Mirana Ogrizka in Ane Marije Pujals (botrovala Jose Luis Sgrosso in Hilda Gajšek); Laurent Struna, sin inženirja Marijana Struna ter Maryvonne Le Hingrat; Patrik Pezdir, sin Cirila Pezdir in Ide Ribarič (botrovala sta Franjo in Lidija Robarič); Frančiška Pavlin, hčerka Franca Pavlin in Marije Dekleva (botrovala Marjanica Želè).

V Združene države so **odšli:** Karel Magajna iz Rožic pri Brezovici z ženo Jolando, roj. Šavli iz Kala nad Kanalom, ter otrokoma Dušanom in Hermino (stanovali so v Vrignes aux Bois, Ardennes); družina Vrabec: mož Rudolf doma iz Kopra, žena Marija Volčič iz Komna pri Sežani in hčerka Karmen; Milan Kolar iz Celja. — Vsem želimo obilo sreče!

Naša marljiva organistinja ga. Minka Jevšek, poročena Blachon, je 13. februarja v domovini (Št. Bric pri Velenju) izgubila očeta; enaka žalost je zadela Alojzija Cetina, kateremu so 8. 2. v Harijah pokopali

Dva prvoobhajanca iz Čuričeve družine iz Esbly v Franciji (Seine-et-Marne), Ivan in Matjaž.

očeta. Vsem žalujočim, doma in tukaj, izrekamo sožalje.

Loiret. — Sveta maša za Slovence bo na belo nedeljo, 29. 4., ob enajstih dopoldne v župnijski cerkvi v Tivernonu. Priložnost za spoved je pred mašo v župnišču. Vsi prijazno vabljeni.

Normandija. — Sveta maša za Slovence bo na velikonočni ponedeljek, 3. 4., v Lisieux ob enajstih dopoldne v kriпти nove cerkve St. Désir. Cerkev je na route de Caen.

Ob Luksemburgu

Na Aumetzu bo sv. maša na praznik Kristusovega vstajenja izjemoma ob 9. uri in ne ob pol 8. uri, kot je sicer vsako nedeljo.

V Tucquegnieux-Marine je sv. maša stalno skozi vse leto ob 6. uri popoldne vsako drugo in četrto nedeljo v mesecu. — V Algrange pa vsako tretjo nedeljo (v poletnih mesecih ob 6. uri popoldne, v zimskih ob 5. uri popoldne). Ponovno spominjam na ta urnik naših domačih služb božjih, da bi bilo tako vsem, tudi tistim, ki so bolj oddaljeni, omogočeno se jih udeležiti. —
Tone Dejak.

Ob nemški meji

V porodišnici v Creutzwaldu so med materami raznih narodov vedno tudi slovenske matere. Dne 25. 2. je bila tam **krščena** v lepi kapelici Antonija Marija Remenik v veliko veselje očetu Antonu in materi Mariji, roj. Hreščak, iz Bettinga. — V Merlebachu sta krščena 4. 3. Silvio, sin Antona Sinkovec in Ljudmile, roj. Saje, stanujočih v Cité des

Rajni rojak Hren iz Algrange v Franciji (gl. str. 13 zadnje številke) s prijateljem Marchettijem.

Chênes, in Ivan-Klavdij-Edi Čebokli, sin Albina Čebokli in Brede Cenčič iz Faulquemonta. — Ljubi Bog naj vam vsem da zdravja in sreče v življenju!

Nadaljnji naši rojaki hité v **večnost**. 9. 2. je umrl v bolnici Cité Créhange rojak Rudolf Šuligoj, rojen 1901 v Lokovcu pri Gorici, previden s sv. zakramenti. Bil je pokopan v Creutzwaldu 11. 2. — 16. 2. je umrl v bolnici Hospice Ste. Elisabeth v Merlebachu Valentin Fera, rojen 1888. v Globasnici na Koroškem, cerkveno pokopan 20. 2. v Merlebachu. Dokler je mogel, je stalno hodil k slovenski sv. maši. Da se je pogreb lepo izvršil, je velika zasluga g. Viktorja Moltara, predsednika »Triglava«, ki je uredil vse potrebno, česar žena pokojnega zaradi bolehnosti ni mogla storiti. — Rajnima želimo večno plačilo za vse dobro, ki sta ga storila na zemlji, vsem sorodnikom pa izražamo krščansko sožalje.

Ze nekaj časa je ne daleč od nas v župniji Varize slovenski duhovnik č. g. Rudi Pirman. V svoji župniji je zelo priljubljen. Domačini kar obrajtajo tega župnika, sina slovenskega naroda. Prišel je le s kovčkom v župnijo, a so mu domačini takoj priškočili na pomoč. Pred božičnimi prazniki je padel po ledenih stopnicah svojega župnišča in si zlomil nogo, pa so mu župljani prinašali vse, kar je potreboval. Noga se mu je pozdravila in bo lahko veliko noč z veseljem praznoval med svojimi ovčicami. Ker mora poleg župnijske cerkve oskrbovati še podružnico, zato ob nedeljah žal ne more prihajati med nas. Želimo mu trdnega zdravja in ga že danes povabimo, da se nam pridruži 1. maja pri Materi božji z Brezij v Habsterdiuku.

Mali Dominik Jankovič se že v svoji zgodnji mladosti vsem tako prijazno smehlja...

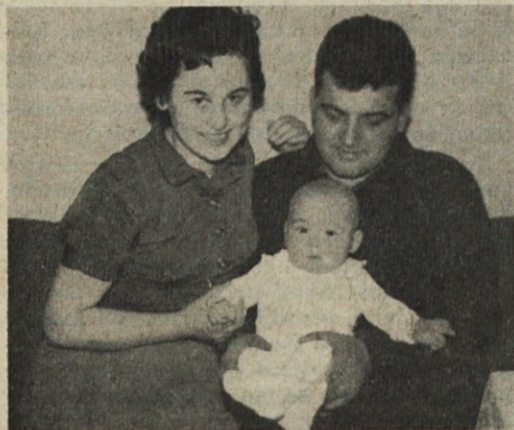
Bližajo se lepi velikonočni prazniki. Vljudno vabimo vse rojake k velikonočni spovedi in sv. obhajilu in one, ki so samo na občini poročeni, da gotovo pred prazniki uredijo zakon tudi v cerkvi. Spored sv. maš in spovedovanja za Veliko noč bo, kot vedno, objavljen v tednu pred cvetno nedeljo v tukajšnjih časopisih. Pomladansko sonce naj obenem z milostjo božjo ogreje vsa vaša srca, da boste v veselju in živi veri praznovali velikonočno Vstajenje! — Stan-ko iz Merlebacha.

V NEMČIJI

Bavarska

Slovenski fantje iz taborišča Zirndorf pri Nürnbergu so se od 2. do 8. marca udeležili v Fichtelgebirge tečaja, ki ga je pripravil Kath. Exilbüro v Münchenu. V predavanjih in razgovorih so se seznanjali z nauki o demokratični obliki vodenja držav, o socialnih zakonitostih, ki vladajo v družbi, in podobnih rečeh. Cilj tega uspelega tečaja je bil dati možnost poučiti se o katoliškem socialnem nauku.

V bolnici v Münchenu je dne 22. februarja preminila slovenska rojakinja ga. **Antonija Schötz** iz Olchinga pri Münchenu. Po kratkotrajni bolezni je previdena z zakramenti odšla v večnost. Pokopana je bila 7. II. na Ostfriedhofu v Münchenu. Naj v miru počiva!

Kdo se bolj lušno drži, mamica, atek ali sinko? Težko je odgovoriti, ko pa vsem zadovoljnost sije z obrazov. Mamici, ker ima pridnega sinka, ateku, ker ima tako dobro ženo, sineku, ki se dobro počuti v njenem varstvu: Silva, Rado in mali Harald Božič iz Forchheima v Nemčiji.

G. Vili Šebjanič je 20. februarja na münchenski univerzi promoviral za doktorja zdravilstva. Čestitamo in mu želimo veliko uspehov v poklicnem delu!

Pustovanje v Münchenu je nadvse uspešno. Kaj bi o tem pisali! Kdor se ga je udeležil, ve povedati dovolj o domačnosti in veselju, ki je vladalo na tem slovenskem pustu.

Obvestilo: Slovenska duhovnika v Münchenu lahko oskrbita rojakom cerkvene **dokumente** (krstne, samske in poročne liste). Prevajata te dokumente tudi v nemščino. Če ste v zadregi zaradi teh listov, obrnite se nanju.

Baden-Württemberg

Imeli smo poroko: Martin Razboršek iz Št. Lenarta pri Laškem je v soboto 3. 3. v prijazni cerkvi Wäldenbronn pri Esslingenu privedel pred oltar nevesto Stanislavo Martinc iz Stranj pri Ljubljani. Mlademu paru čestitamo in želimo obilo božjega blagoslova.

V Unterhausenu smo kajpada zopet bili in sicer prav na pustno nedeljo zvečer. Bilo je še lepše kot zadnjič. Tamkajšnja cerkvena še zadošča, dvorana v gostilni »Gasthaus zum Schützen« pa postaja premajhna in kaže, da si bo treba poiskati kako drugo, večjo. Upati je tudi, da se bo med tamkajšnjimi rojaki razvil odličen cerkveni pevski zbor.

Iz Esslingena so vozili tja štirje naši avtomobili. Ze precejšnje število naših fantov in mož namreč razpolaga s svojim vozilom.

Rojaki šoferji! Hvalevredno bo za vas, če bo imelo od vaših vozil kaj koristi tudi naše skupno versko in narodno-kulturno življenje, ki je precej otežkočeno zaradi razkropljenosti rojakov. Avtomobil pa majhne ali srednje daljave igraje prevozi. Le imejte z njim veselje! Lepo pa bo, če boste z njim tudi kaj dobrega delali drugim in pomagali na naše shode tistim, ki ga nimajo. Saj se vam bodo ti za uslugo gotovo zahvalili tudi s svojo uslugo vam.

Drugače pa priznanje vsem, ki povsod, zlasti v Esslingenu, radi pridejo k naši službi božji, in vsem prijateljem „Naše luči!“ Še vedno so novi, ki si jo želijo. Žal je tako popolnoma pošla prva in druga letošnja številka, da jim je ne moremo več poskrbeti.

Rojaki iz Oberstenfelda, severno od Stuttgarta v Nemčiji, se zbirajo že od lanskega oktobra dalje k domači službi božji.

Porurje

V Meerbecku je bila 3. februarja krščena Božena Ferlin, hčerka Božidarja in Marjane. V soboto, 10. februarja, je bil v Altenessenu krščen Albin Zonta, sinko Janeza in Terezije. — V Essen-Bergeborbecku pa sta bila v soboto, 17. februarja, dva krsta. Starši Mirko in Albina Kravajna so dali krstiti hčerko Magdo, starši France in Ilona Pevc pa hčerko Ilonko. — Čestitamo!

V Altenessenu sta 14. februarja sklenila življenjsko zvezo France Slivnik, doma v Krnici, župnija Gorje na Gorenjskem, in Angela Rogelj, roj. v župniji Št. Peter v Ljubljani. V Sterkrade je bila 16. februarja poroka Ludovika-Alojzija Santl, doma v župniji Grad pri Murski Soboti, in Ane Koprivc, rojene v Žegarjih, župnija Prevorje. — Obema paroma srečno življenjsko pot!

V petek, 16. februarja, se je pri delu smrtno ponesrečil slovenski rudar Ferdinand Biderman iz Osterfelda. Pokopali smo ga ob lepi udeležbi rojakov na pokopališču Klosterhardt v sredo, 20. februarja. Pokojni Ferdinand je bil rojen v Čušperku na Dolenjskem. Po vojni je živel v Mariboru, od koder je prišel v Nemčijo, da bi tukaj nadaljeval svoje življenje. Bog je njegove načrte prekrizal in ga prezgodaj poklical k sebi. Zapušča ženo in triletnega sinka. — Ženi, sinku Ferdinandu in vsem sorodnikom iskreno sožalje!

Iz Gladbecka pa je prispela vest, da sta tam pred meseci umrla rojaka Tomaz Zapušek (roj. 6. 12. 1881 v Kalobju pri Celju, umrl 5. 7. 1961) in Mihael Berlec (roj. 1. 11. 1907, umrl 2. 12. 1961). Bila sta aglena člana Društva sv. Barbare pred zadnjo vojno in zadnjih deset let zvesta naročnika »Naše luči«. Naj počivata v miru! Preostalim iskreno sožalje!

Cela vrsta pokalov, medalj in drugih priznanj krasi delovno sobo rojaka Jožeta Juhart, večkratnega državnega prvaka Slovenije in Jugoslavije ter zmagovalca na mednarodnih tekmah v teku na smučeh. Jože Juhart je sedaj našel drugo domovino na Bavarskem. V razgovoru z njim smo zvedeli, da ni bil samo odličen tekmovalcec, temveč do svojega 20. leta — sedaj je star 23 let — tudi ministrant v svoji rodni župniji pod Pohorjem. Takih fantov od fare nam je treba!

V nedeljo, 4. februarja, so Mladoslavenci iz Altenessena **priredili** v tamkajšnjem Kolpingovem domu veselico. Veliko rojakov iz skoro vseh porurskih mest je prihitelo na to veselo srečanje. Kjer je pošteno veselje, tja pač vse hiti! — Med častne goste smemo šteti g. Jakoba Kranjca, ki je bil med vojno župan občine Begunje na Notranjskem, zadnji čas pa je živel v Torontu v Kanadi, kamor se namerava zopet vrniti. Povabili smo ga k mikrofону. Povedal nam je, da so Slovenci v Torontu dobro organizirani in se med njimi dobro počuti. Imajo svojo banko, svoja gradbena podjetja in so v zadnjih letih zgradili dve svoji cerkvi. Obljubil nam je, da bo sporočil torontskim Slovencem naše iskrene pozdrave.

Zakonca Hladin France in Antonija, roj. Pouh, sta 15. februarja obhajala v Osterfeldu zlato poroko. Kdor ju vidi na sliki, si kaj takega ne bi mogel misliti. Sicer pa je tudi častnikar ravno gospoda Franceta vprašal, kje je njegov oče, ki obhaja zlato poroko. No, to pot se je pa zmotil!

Gospod Hladin France je bil rojen 14. decembra 1888 v Dobju pri Celju. Decembra 1907 je pričel z delom v rudniku v Osterfeldu, kjer je ostal 46 let. Kmalu po svojem prihodu v Nemčijo se je mladi fant zagledal v hčerko slovenskih staršev, Antonijo Pouh, rojeno 12. decembra 1892 v Osterfeldu, in jo 15. februarja 1912 popeljal pred oltar. Od tedaj je minilo petdeset let. Treba je bilo pošteno zagrabit za delo, saj sta nosila skrb za šest otrok, a medsebojna ljubezen in globoka vera v Boga sta jima pomagala preko vseh težav.

Slavljenca sta praznovala zlato poroko v krogu svojih otrok in sorodnikov. Jožef Hladin, brat gospoda Franceta, ki živi v Holandiji in tam pridno raznaša Našo luč med rojake v Brunssumu, je prišel na slavlje v Osterfeld z vso družino.

Še na mnoga leta in Bog z vama, slavljenca zlata!

Gospa Šilec Lucija iz Castrop-Rauxela je dopolnila že 86. leto starosti. Po rodu je štajerkca, rojena v Skomorju na Pohorju. Že petdeset let živi v Nemčiji in čeprav ni nikoli več videla domovine, materinega jezika ni pozabila. Rada prebira Mohorjeve knjige iz Celovca in „Naša luč“ ji je pravi prijatelj. — Na sliki vidimo gospo Lucijo v pomenku z izseljenskim duhovnikom Ivanom Ifko, ki je pred petimi leti kaplanoval v njeni rojstni fari na štajerskem.

NA ŠVEDSKEM

Te dni sem bral, kako so si Slovenci v italijanski Gorici postavili svoj dom. Vse dvorane so jim bile desetletja zaprte, če so želeli narediti kakšno večjo slovensko prireditve. Kaj so storili? Ob otvoritvi je povedal tajnik pripravljalnega odbora:

»V nas je vstal sklep, drzen in tvegan, sklep, da si hočemo sami pomagati, kakor so si pomagali naši očetje in dedi. Najprej so sami reševali življenje pred Turki, ko so si gradili tabore, potem ko jih je gospoda zapustila. Potem so si gradili narodne domove, da so se rešili tuje omike in si ustanovili svojo lastno slovensko in krščansko kulturo. Živel, delali, gradili in trpeli so v gotovo težjih razmerah, kot pa jih imamo mi danes. Kamen na kamen so nosili, vinar na vinar nabirali...«

Tako so si tudi sedaj postavili rojaki v Gorici ponosno in prostorno dvorano za svoja shajanja, igre in nastope.

Tako moramo tudi Slovenci na Švedskem storiti. Tu okoli še nikdar ni bilo toliko naših ljudi. Ne smemo se kar tako zgubiti in pomešati. Biti moramo rod, ki je prišel in mora zapustiti sled. Sedaj ko je upanje, da se bo posvetil domač duhovnik, ki pozna naše želje in naša hrepenenja, naše navade in naše veselje, moramo vse storiti.

da tu zraste slovenska skupnost v tujini, kakor so si jo ustvarili rojaki drugod. Vse žrtve se bogato poplačajo, ko vidiš, da nisi več sam kot izgubljena ovca, ampak veš, da pripadaš organizirani skupnosti, ki je za nas na Švedskem tako potrebna, saj nas mora ohranjati v zvestobi do lastnega rodu in v zvestobi do vere naših staršev. Vse rojake, ki bodo brali to moje pismo, lepo pozdravljam za letošnjo Veliko noč. Kličem na delo, na pripravljenost in iznajdljivost. Kaj več pa se bomo še pomenili, ko se dobimo kdaj skupaj, ko bo vsak povedal, kako mu gre in kako misli. — K. O.

*

Ker nas z več strani prosijo za seznam knjig, ki jih ima Družba sv. Mohorja na razpolago, prilagam vsem rojakom na Švedskem cenik knjig. Denar za knjige lahko pošljete kar v pismu v kronah ali pa plačate po mednarodni poštni položnici, ki se dobi na pošti. Prav zabavno in poceni branje so razne večernice in drugo leposlovje.

V NIZOZEMSKI

Dne 25. marca je minilo 10 let, odkar je odšel v večnost naš nepozabni pater Teotim van Velzen (umrl 25. 3. 1952).

V mladi družini g. Franca Kozole-Van Kan iz Nutha so krstili prvorojenca, ki mu pravijo Francek. Čestitamo in želimo obilo božjega blagoslova.

V Društvu sv. Barbare v Hoensbroeku, kjer še ni bilo zasedeno mesto podpredsednika, je to službo sprejel g. Jakob Klander. Čestitamo!

Novi odbor Društva sv. Barbare v Lindenhevelu bo objavljen v prihodnji številki NL.

Naša velika noč: Veliki petek: Spoved bolehnih rojakov po domovih, kateri bodo izražali željo.

Velika sobota: Lindenhevel: spoved ob pol 3. uri pop. v kapeli. — Hoensbroek: spoved ob 4. uri pop. v kapeli. — Eygelshoven: spoved ob pol 6. uri pop. v kapeli. — Heerlerheide: spoved ob 7. uri zvečer v župnijski cerkvi.

Velikonočna nedelja: Heerlerheide: slovesno vstajenje, velikonočna procesija z Najsvetejšim, pri kateri bo sodelovala mestna godba, in sv. maša s skupnim sv. obhajilom. Začetek ob 5.45 zjutraj. Pridite, dragi rojaki, iz vsega Limburga! Naj naša Velika noč vnovič postane manifestacija naše zavednosti, naše cerkvene pesmi in predvsem prepričljiv dokaz naše ljubezni in zvestobe Kristusu, ki nas skozi preizkušnje življenja vodi v slavo velikonočnega jutra, ki ne pozna večera.

Veseli dogodek - od drugod

(Vrag in koza)

Ko sem zadnjič brala o tisti kuri in njenih črevah, sem se spomnila tudi svojih mladostnih dni. Skoraj že 50 let nazaj je bilo, ko je še vladal Franc Jožef. Dekleta Marijine družbe smo imele svoj praznik 8. decembra, tudi jaz bi morala z njimi biti v cerkvi, a sem morala ostati doma, da opravim delo, ker je šla moja mama s sestrama k prvi maši.

Ko se odpravim delat, vzamem škaf, da grem po vodo. Kar zagledam pod orehovim drevsom nekaj črnega. Gledam, kaj bi to bilo. Manjše je kot tele, a večje kot pes. Grem bliže. Žival je črna, dolgo kosmato brado ima in rogove in stopa proti meni. Jaz se obrnem v dir, kar mi je duša dala, misleč, da je prišel sem vrag póme, ko nisem šla z družbenicami k skupnemu obhajilu. Vrag seveda za menoj, da sem mu komaj ušla in zaloputnila vrata in jih na vso moč tiščala, dokler se niso trdno zaprla.

Imeli smo takrat še pri hiši 80-letno mamo. Vsa prestrašena sem pohitela v njeno sobo in ji povedala, da hodi vrag okoli hiše. Nekaj malega je bilo še snega in zmrznjenega. Zato je pod stopinjami tega čudnega bitja kar škripalo. Mati so me gledali, če se mi je zmešalo, jaz pa sem bila popolnoma prepričana, da je to res in sicer zato, ker sem ostala na ta družbeni praznik doma.

Da dovršim delo, sem stopila v kuhinjo. Vzamem petrolejko in jo postavim v kot ter začnem z burklami vleči pisker iz peči. Za svinje se je kuhalo. Kuhano stolčem in postavim ven, da se ohladi, vrata pa seveda naglo zaprem. Tedaj pa zaslišim: »Šlap, šlap!« No, sedaj bo pa svinjam vrag pojedel,

sem si mislila. Odprem vrata, tedaj pa skoči v kuhinjo — ne vrag, ampak — črna koza, ki se je nekemu izgubila.

Počakaj, sem si mislila. Vzajem vrv in s kozo v hlev! Krava, ki je bila v hlevu, je pa menda tudi mislila, da je prišel vrag. Tako se je začela trgati, da bi tudi železen obroč skoraj strgala. Zato sem šla s kozo ven in jo privezala k vrtnemu plotu. Tam je počakala, da so se vrnile mati in sestre. Pohvalim se, da sem dobila kozo, da jo bom prodala in dobila denar. Nato odidem k maši.

Ko pa pridem domov, ni bilo ne kože, pa tudi ne denarja. Gospodar kože se je oglasil medtem in jo vzel. Jaz pa sem se zdela podobna tistemu, ki je prodajal zajca, ko je bil še v hosti...

A. Breznikar

Hola, hola, fantje, vstajajte!

Hola, hola, fantje, vstajajte,
vstajajte, dekleta in žene,
lepo mlado jutro se budi,
s stolpa jutrnico že zvoní.

Ptičice pod nebom letajo,
se po drevju lepo vsedajo,
žvrgolijo pesem jutranjo,
nam pa dobro jutro voščijo.

Rožice po polju rastejo,
v rosi jutranji se vmivajo,
toplo jih ogreva sončce,
da bi jutro nam polepšale.

Anton Martin Slomšek

Za veselo pomlad

Ob poroki. — Zavarovalnični agent: »Joha, zdaj, ko si se poročil, boš moral plačevati več zavarovalnine.« — Novoporočeni: »O ne. Moja žena ni prav nič nevarna.«

Otroška. — »Povej mi, Tonček, kdo je danes v šoli najbolj znal?« vpraša mamica svojega sinčka. »Gospodična učiteljica,« odgovori Tonček odkritosrčno.

To pa že! — Oče vpraša sina, ko pride iz šole: »Kaj pa si danes prinesel domov, Mihec?« — »Ah, kaj! Želvo. V šoli so nam pripovedovali, da živijo želve do tisoč let, zdaj bi pa rad videl, če je to res.«

S kmetov. — Nekemu potniku se mudi na vlak in vidi, da bi precej pridobil, če bi šel kar preko travnika in pravi kmetu: »Če grem kar naravnost čez pašnik, ali bom še ujel vlak?« Kmet pa odgovori: »Če te moj bik zagleda, boš vlak prav gotovo ujel.«

Današnja umetnost. — Na slikarski razstavi opazita dva rojaka sliko z napisom: »Mož, ki pije pivo.« Peter opazuje sliko in pravi prijatelju: »Tone, jaz te slike ne razumem. Kje pa ima mož pivo?« — Tone: »Kje ga ima? Popil ga je.« — Peter: »No, dobro. Kje pa je pravzaprav mož? Jaz vidim samo mizo.« Tone: »Ven je šel. Kaj bi sedel za mizo, če ni več piva.«

Škotsko varčevanje. — Po dolgem, treznem preudarku je mr. Cormick le kupil ženi nove čevlje. Ko sta šla naslednjo nedeljo na prvi sprehod, ji je na pragu zabičal: »Delaj čim večje korake, da bodo podplati dalje trajali.«

Ni iz te fare. — Neko nedeljo je župnik napravil svojim župljanom ginljivo pridigo. Tako jim je govoril na srce, da je bila vsa cerkev v solzah. Tam pod korom je pa stal možakar, ki je brez vsakega vidnega ganotja poslušal pridigarja. Njegov sosed to opazi in ga dregne z laktom: »Ali ne vidiš, da vsa cerkev joče, ti pa se držiš tako trdo?« »Nisem iz te fare,« ga zavrne okregani.

Predebela laž. — »Le poglej onega gospoda, kako velike noge ima.« — »To še ni nič,« pravi rojak, ki je bil nekaj let v Ameriki. »V New Yorku sem videl zamorca, ki je moral potegniti hlače čez glavo, ker mu noge niso šle skozi hlačnice.«

Iz šole — Učitelj: »Ti imaš 16 češenj. Najprej jih poješ 9, pozneje še 7. Kaj ti ostane?« — Učenec: »Peške.«

POIZKUSI:

DNEVI V TUJINI

Nebo je sivo, pode se megle,
na dom se spominjam čez snežne gore.
Tuja me zemlja živi in goji,
nudi mi ono, kar moja mi ni.

Obsijalo bi sonce vrhove planin,
domov bi se vračal matere sin!
Življenje in sreča in vrnila bi se.
A to le tedaj, ko — zvezda zamre.

F. Urbančič, švedska

GOSPA Majda SVETUJE ...

Drage bralke! Nedolgo tega se mi je tole primerilo:

Sredi dopoldneva je pri vratih pozvonil berač, star, droben moziček, vodenih oči in sivih brk. Skoro stara znanca sva, ker prihaja že leto dni v krajših ali daljših presledkih.

Tisti dan je bilo posebno mraz. Starčka izlizana obleka pač ni grela. V srce se mi je zasmilil, ko je z okorno kretnjo iztegnil prezeblo roko. Baš sem zavrela mleko, pa sem mu ponudila skodelico in ga povabila, naj vstopi. Sprva, kot da ni razumel. Blede oči je uprl vame in šele, ko sem ga s smehljajem skušala prepričati, da ga bo toplo mleko poživilo, se mu je razjasnil obraz. Pogledal me je tako milo in s trepetajočim glasom je šepetal zahvalo.

Od tedaj mi spomin na njegov pogled ne da miru. Kako je moral starček pogrešati sočutje sočloveka, če ga je borna skodelica mleka tako ganila! Začela sem razmišljati in se zgrozila. Ob našem neprestanem in nestrpnem poželenju za novimi materialnimi dobrinami smo morda postali brezbrizni do težav in stiske sočloveka? Kaj res v današnjem času ni več časa za ljubezen do bližnjega?!

Pa pomislimo na najožjo okolico, na krog naše družine! Seveda, gospodinje si prizadevamo, da bi bili naši dragi zadovoljni, zdravi, stanovanje v redu. Toda vse to vzame dosti časa, dá kup dela in ob tem postanemo velikokrat nestrpne, da kar razsijljemo slabo voljo in ostre besede. Morda nam je potem žal, toda v jezi izrečena beseda je kot plevel, ki se zlahka zaseje, razraste in rodi — samo plevel. Kako moder je znani izrek: Največja zmaga je zmaga nad samim seboj. Toda premagati se je težko, ko pa je tista jezna beseda kot ventil, skozi katerega se olajša naša slaba volja. V tistem hipu ne utegnemo — ali če smo prav odkrite — niti nočemo, da bi se premagale.

Nekaj pa lahko storimo. V trenutkih du-

ševne umerjenosti premislimo, kako usodne posledice ima lahko naša jeza! Spomnimo se moža, ki se trudi za zaslužkom! Tudi njemu ni z rožicami postlano in morda je imel prav ta dan posebno težko in neprijetno delo. Pa mož naših besed, če si le ne bodo prepogosto sledile, morda ne bo vzel tako hudo. »Danes je sitna,« si bo mislil, »jutri bo spet drugače!«

Hudo pa nepremišljena beseda zadene otroka, posebno če je krivična. Otroška duša je nežna in neutrjena proti grobostim življenja. Zato nezasužena in pretirana graja dvakrat bolj boli. So otroci, ki to pokažejo, jočejo, odgovarjajo ali se kujajo. Pri njih običajno posledice ne bodo tako hude kot pri tistih, ki se zaprejo vase. Ti tehtajo in merijo besedo z vseh strani, se pretirano pomilujejo, ruši se jim vera v starše in si morda začnejo iskati razumevanja drugje, celo v slabi družbi. Tako nastajajo družinski nesporazumi, ki jih čas večkrat le povečuje. Plevel pač rodi plevel in pri družinski mizi se srečujejo ljudje, ki so si postali tujci.

Žena je ognjišče, okrog katerega se zbira družina. Njeno razumevanje, potrpljenje, ljubezen je plamen, ki ogreva in razsvetljuje družinsko življenje. Pomislimo na to, kadar le moremo! Kadar nam je težko, se zatecimo k Njej, ki je najboljša Mati. Pomagala nam bo, da bo naš smehljaj ogreval družino in se razširil na okolico. Potrpljenje, razumevanje, smehljaj, vse to spada k ljubezni do bližnjega. Koliko manj gorja bi bilo na svetu, če bi si vsak vzel vsaj malo časa za razumevanje sočloveka, če bi namesto ostrih besed in prenagljene kritike nekoliko bolj pohiteli s smehljajem! To pa mora prihajati iz srca, sicer je brez veljave!

Postni čas nas nagiblje k razmišljanju. Želela bi, da se tudi ve, drage bralke, pomudite ob problemu, ki sem vam ga začrtala.

Da bi ve in vaše družine preživele blagoslovljeno, lepo veliko noč, vam želi —

gospa Majda.

REŠITEV UGANK 3. številke NL:

Postna uganka. — Križev pot.

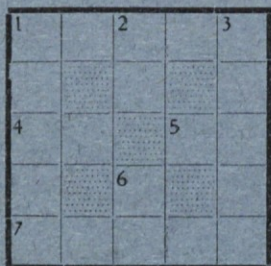
Urejevalnica. — Kdor ne uboga, ga tepe nadloga.

Šolska naloga. — Zaradi pete oblike.

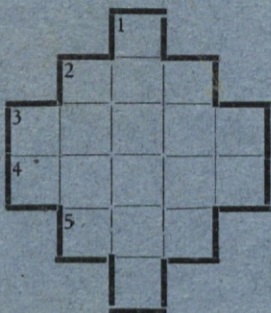
Začetne črke. — Ivan.

DVE KRIZANKI

Vodoravno: 1. mesec v letu; 4. četrti sklon zaimka „ti“; 5. ploskovna mera; 7. namesto je „potreboval“ lahko rečemo... — **Navpično:** 1. dolžinska mera; 2. znak za „radij“; 3. slovanski apostol; 6. predlog (5. sklona).

Navpično: 1. letni čas. — **Vodoravno:** 2. oblika glagola „biti“; 3. velikanska žival, ki je živela v ledeni dobi — vrsta slona; 4. pomladi gre kmet na...; 5. vprašalni zaimek.

NAŠA LUČ

je namenjena Slovcem
po zapadni Evropi

11. letnik

1962

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen junija in avgusta).

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vsi v Celovcu.

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredništvo prejeti vsaj do 10. v mesecu.

List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

VELIKONOČNA ZAGONETKA

VELIKA = 2 ×
ČON, AJLEDEN = NAROBE
VELIKI = 2 ×
NEDET, KETEP = NAROBE

VOŠCILO

Nekdo je voščil prijatelju takole:
Pasaru pariku nuč. V = p, e = a, l = r, o = u.
Kaj mu je želel?

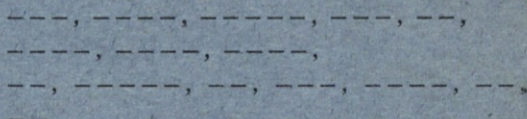
REBUS

ŠALJIVA PESEM

Ta stara na kitaro, ta mlada na klavir...
(10, 6, 11, 3, 4, 19 = se sveti,
18, 19, 2, 22, 15, 3, 4 = življenjska doba,
6, 2, 10, 11, 1, 8, 2 = kraj nad Borovnico).

RAZNE DRŽAVE

Namesto črt vstavi črke besed, ki pomenijo: 1. nasprotje od severa, 2. jo potrebuje kosec, 3. ima ladja, 4. žensko krstno ime, 5. pritrtilnica, 6. slovanski narod, 7. nastane, če koplješ v zemljo, 8. del telesa (4. sklon), 9. veznik, 10. študent, 11. osebni zaimek, 12. mesto v Indiji, 13. zli duhovi, 14. nikalnica, 15. pritrtilnica. — Vse te besede dajo, če odstraniš vejice, iména sedmih držav.

Uredništvo in uprava imata
NASLOV: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec-Klagenfurt, Austria.

Če list naročiš pri upravi,
STANE na leto 28 šil. ali protivrednost: 60 bfr, 6 NF, 4,50 h. gld, 5 DM, 700 lir, 12 angl. šil., 8 norv. kron, 6 švedskih kron, 9 danskih kron, 1,50 dolarja.

Printed in Austria